

СВОБОДНА МИСЪЛ

ИЗДАВА ФЕДЕРАЦИЯТА НА АНАРХИСТИТЕ В БЪЛГАРИЯ • LE JOURNAL DE LA FÉDÉRATION ANARCHISTE BULGARE (FAB)

Грядущата революция

3

Най-добрият възможен свят се приближава към най-лошия възможен крах.

Поглед към бъдещето през шпионката

4

Американските разузнавателни служби за света през 2030 г.

53%-54% анархия

7

Анархията в Норвегия (и има ли тя почва у нас) през очите и ушите на един български анархист.

Богатство или бедност?

9

1/4 от печалбата на 100-те най-богати стига за премахване на крайната бедност по цял свят.

Документален очерк за анархиста Манол Васев

10

Щрихи от живота на несломимия безвластник.

ЗАЩО ВОЕННИ ИЗБИВАТ СЕМЕЙСТВАТА СИ?

Когато забравим по когото трябва да стреляме

СТРАНИЦА 12

И ТЕ ПРОИЗВЕЖДАТ ОРЪЖИЯ...

Предизвестено поражение

Централно място във фашистката доктрина на Бенито Мусолини заема идеята за „класов мир“ – в рамките на една нация. Държавата съдържа апетитите на работодателите и усмирява недоволството на работниците, така че „всички да са доволни“. Нереалното в тази схема, даже и да изключим принудителните форми на съержане и усмирение, е че бюрократично-партийната гържавна машина не може да остане в ролята на безпристрастен арбитър, на всезнаещ колективен експерт, който е прозрял какви са „интересите на нацията“ и отделните човешки потребности, и седнал да ги пази „в ред и хармония“. Партийците и чиновниците винаги ще заемат страната на онези, които охраняват бюджета с повече пари, които имат възможността да направят легални „дарения“ за партия или институция, както и да дадат нелегални рушвети на отделни функционери. Постепенно държавата и бизнесът се обединяват, богаташи стават партийци и заемат гържавни постове, партийците и чиновниците влизат в ръководствата на компаниите или създават собствени фирми. Остава голямото лозунг за „класов мир“.

У нас, в нечистата и несвятата ни република България, управниците надминаха Мусолини. Не само възцариха мир между себе си и работническата класа във ВМЗ Сопот, но и любов постигнаха. С презръдъци, целувки и аплодисменти.

Доскоро работниците недоволстваха и заплашваха с блокади по шосетата. Бяха притиснати от текущи сметки и кредитни задължения. Хранеха се на вересия. Дадоха им обаче малко от забавените заплати и вярата им в гържавата-майка възкръсна. Заплатите обаче се стопиха – отидоха за плащане на борчове. Остана им любовта.

Любов към премиера, който бащински ги потупва по главниците.

Любов към синдикалните лидери, които вадят снимки на разруха, която не е от вчера, но досега са си мълчали. Любовта много търпи, както е писано в Новия завет. Търпи и това, че синдикалистите се спазариха колко души да напуснат завода, за да садят цветенца по паркове и градинки. Търпи, че пред бъдещия частен собственик няма да има никакви условия за стопанисване на предприятието – може да го нареже на скрап, каквото е останало.

» » » продължава на страница 3

ЕЛЕКТРИФИКАЦИЯ + СЪВЕТСКА ВЛАСТ

Шашмарендум

Мина и отмина. Голяма врява с големи приказки преди, рехаво изпълнение в самия „велик за демокрацията ден“, проточило се мълчание на ЦИК след него – и практически пълна липса на интерес след три дни. Загълбочени анализи на резултатите липсват. Хвалбите на политиците, че са спечелили, и хленчове на други политици, че „народът загуби“, не ги броим за сериозен анализ.

ПАЗАРНА ДЕМОКРАЦИЯ

„Няма кебапчета – няма гласуване!“

ПРЕДВАРИТЕЛНИ РАЗМИСЛИ ЗА ПРЕДСТОЯЩИТЕ ПАРЛАМЕНТАРНИ ИЗБОРИ

Така рекоха братята роми от Пловдив, когато ги питаха дали ще участват в референдума и имат и право, и усет за справедливост.

Направете си сметка: партиите участват в изборите, за да спечелят мнозинство и да съставят правителство на национално ниво, както и да административат организмите на местната власт. После цялата гържавна машина се впряга за това, за което е създадена поначало – да осигурява на управниците повече пари, повече имоти и да им брани тези придобивки от посегателствата на конкурентите, но най-вече – от греб-

Медиите не стигнаха до очевидно и простото: не става дума за компетентност, а за изразена от избирателите готовност да понесат последиците от взетото решение.

В деня след референдума ЦИК до последно мълча за активността, което не се стори по-гозрително на политиците.

Дилян Благоев, футуролог от клуба „Иван Ефремов“: „целта на инициаторите на този политически цирк, в който няма-

ше голямо значение кои отговори преобладават, беше само и единствено БСП да спечели точки пред ГЕРБ и въпросът да се прехвърли в НС, където да го дръчат до изборите. Единственото, което имаше значение за политиците, беше надхвърлянето на границата от 20% гласували, и те го постигнаха с общите усилия на двата лагера. Единственият начин политическият елит да загуби, беше гра-

» » » продължава на страница 3

БЕЗ ЛОГО

СТАТИИ
АНАЛИЗИ
МНЕНИЯ
ТЕХНОЛОГИИ
ИКОНОМИКА
КУЛТУРА
ПОЛИТИКА
БЪЛГАРИЯ
ОЦЕНКИ

www.bezlogo.com

АПОКАЛИПСИС – КОГА?

ДНЕШНИЯТ РЕВОЛЮЦИОНЕН ПОТЕНЦИАЛ Е НЕИЗБЕЖЕН И НЕПРЕОДОЛИМ РЕЗУЛТАТ ОТ РОБОТРОННАТА РЕВОЛЮЦИЯ И ГЛОБАЛИЗАЦИЯТА

» » » продължава от миналия брой

Прекараният 40 години от „трудова си живот“ в британската бюрокрация Сирил Норткот Паркинсън, в един от своите „закони“ е обяснил не само как се извършва деквалификацията, но и сеградацията в чиновническата бюрокрация, независимо от нейния произход – от пролетариата или от „когнитариата“:

„Ако интелигентният чиновник иска да съхрани службата си, на своето работно място той трябва да избягва всякакви сериозни разговори, от които би проличало интелектуалното му превъзходство. (Началствата не търпят превъзходствата ги). Там той може да говори за конни надбягвания, за футбол, за конкурси „Мис Вселена“ или за „раздаването на Оскарите“, за модни ревюта или за ТОТО, за това как е прекарал отпуската си или какъв сериал е гледал по телевизията, изобщо за каквото си иска, само не и за проблеми, за събития или за комплексни ситуации, чиито анализ изисква надхвърлящи филистерския кръгосор интереси, задълбочени познания и интелектуален капацитет. В противен случай, той ще бъде изхвърлен, като чуждо тяло, защото началството прочиства от антуража си всеки, който стърчи с няколко сантиметра, не дай бог с цяла глава над него. Когато в подобна атмосфера старият началник бъде повишен, преместен на друга „работа“ или умре, го замества някой от подчинените му, който провежда същата прочиствателна операция по отношение на колежите си. Така, само след няколко смени, в британските йерархични структури на всяка от институциите, бюрокрачните ведомства и държавни служби започва истинско състезание по... идиотизъм“.

Такъв е „законът за противоестествения йерархичен и бюрокрачичен подбор“!

Интеграция в интеграцията

или предложения на отдавна интегриралата се в капитализма социалдемократическа „левица“ за интегриране на „опасните класи“ в него

За по-младите поколения е необходима кратка историческа справка. Разногласията между партиите във Втория интернационал (1889-1914 г.) по въпроса за пътя към властта и използването ѝ като инструмент за смяна на капитализма със социализъм, започват в началото на ХХ век и завършват с окончателен разрыв по време на Първата световна война, когато пред-

вожданите от Ленин руски болшевици „се навеждат“, по собствения му израз, „за да вземат търкалящата се по улиците на Петроград власт“ през октомври 1917 г.

Лидерите на социалдемократията избират парламентарния път към властта за разлика от маркс-ленинските „революционери“, чиято абсолютна диктатура ги превръща в тоталитарен „авангард“ на държавния капитализъм и гарантира безразделното им господство в рухналата империя в продължение на 75 години, за да завърши с обратния преход от държавен към частен монополизъм, който ги връща в изходната точка.

Бакунин обаче предупреждава, че властта корумпира всеки, който я вземе, независимо от пътя към нея. **Преди и след краха на Втория интернационал, вождовете му са опитомени и интегрирани напълно в капиталистическото общество и стават част от политическия му елит.** Така, изхвърляйки на порции марксизма (окончателната им и официална раздяла с него се извършва през 1959 г. на VI конгрес на гошлия на смяна Социалтерн в Хамбург), те изпреварват и в това отношение „революционерите“. Разкажат се след 1989 г. блудни дъщери, сред които и преименувалата се БКП, са приети с разтворени обятия и днес заедно образуват световната демократична „левица“. Тя не е хомогенна и сегашните ѝ съставки (социалдемократи, порозовели болшевици или „зелени“) предлагат различни „решения“ на проблемите на петото съсловие. Малцина все още бръщолевят за някакъв мъгляв, недефиниран „демократичен социализъм“, докато болшинството е за „социален капитализъм“.

През 2011 г. на научен конгрес (ако паметта не ми изневерява, участващите в него „учени“ бяха еколози) се твърди, че за да получи „американски“ начин на живот, населението на земята се нуждае от 4 планети и половина, което е дипломатичен начин да се каже, че трябва да бъде съкратено с близо 80%.

В публикуваната през същата 2011 г. книга „**The Precariat: The New Dangerous Class**“ („Прекарият: новата опасна класа“) авторът ѝ Гау Стендинг, английски философ, социолог, експерт и политик навярно от лейбъристка шарлатанска школа, ако употребим бакунисткия речник и език, казва унило и тревожно, че „Прекарият придобива общо съзнание за уязвимостта си“ (което не вещава нищо радостно за социалдемократическите губернантки и техните „работодате-

ли“). Той изразява страха на „средния“ британски филистер от „новите опасни класи“ и дава своя социалдемократически отговор на предизвикателството, което прекариятът е отправил към „левицата“.

Спирам се по-подробно върху изложените от този автор мисли и идеи, защото маркар и фалшива алтернатива, те са кредото на привилегированите слуги на капитала и „доброжелатели на нисшите класи“. Освен това, те импулсираха написването на тези регове, в които конспектирам отдавна зреещия анархистически отговор срещу новите глобални военнопололицейски, политически, идеологически, икономически, финансови и пазарни, „предизвикателства“ на „елитите“ към човечеството.

Книгата е пореден опит за измама на Петото съсловие и в същото време свидетелства за духовната и идейна нищета на днешната „левица“. В главата, озаглавена „Прекарият – социалдемократическото предизвикателство“, Гау Стендинг прави нелицеприятни констатации за проблемите на съвременния капитализъм и предлага решения, които изагамам дословно, защото са характерни за мисленето и политиката не само на доминиращата в Англия лейбъристка „левица“ спрямо раждащата се „нова основна класа“ или реформисткото крило на демократическата партия в САЩ.

Привеждам един по-дълъг пасаж, който доизяснява същността на „новата опасна класа“ и проблемите, които тя създава или може да създаде скоро на съвременното капиталистическо общество:

„Прекарият включва не само лишените от трудова сигурност, въпреки че мнозина са на временни трудови договори, работещи при непълна заетост в телефонни центрове за помощ или по споразумения за подизпълнителство. Съставен е от онези, които имат чувството, че животът им е изграден от несвързани звена, в които контекст те не могат да изградят една желана професионална кариера и да комбинират балансирано формите на работа и труд, с тези за забавление и свободно време. Заради гъвкавия пазар на труда, при който професионалните общности са унищожени, прекариятът не може да изгради своя социална памет, т. е. чувство за принадлежност към общност с достойнство, статут, етика и солидарност. Всичко му се изплъзва. Членовете му осъзнават, че при отношенията си с другите, над тях е надвиснала сянката на безнадеждно бъдеще,

тъй като е малко вероятно да влязат отново във взаимоотношения със същите хора. Прекаризираното съзнание е съзнание без корени, прескачащо от крайно разстройство на вниманието.

Прекариятът е и скитник в отношенията си с другите. Тъй като няма професионален живот, по-малко образованата част от тази класа гневно избухва, както при привидно безсмислените бунтове в Англия през август. Той пренебрегва бъдещето, защото долавя, че няма бъдеще за губене.

Прекариятът не се състои само от жертви; голяма част от образованата младеж, която е част от него, съзнателно поставя под съмнение трудовата етика на родителите си. Но, независимо от това, разрастването му е ускорено от неолибералната глобализация, която провежда огъвкавяване на трудовия пазар, превръща всичко в разменна стока, преструктурира социалната закрила от универсална (за всеки) към избирателна и подбира „облагодетелствани“, в зависимост от средствата и поведението им“.

В книгата си Стендинг открива, че „за пръв път в историята, доминиращата левица не разполага с прогресивна програма“, защото е „забравила, че всяко прогресивно политическо движение се основава на гнева, на нуждите и на очакванията на формиращата се основна класа (прекариятът), чието грозно и разрушително лице се видя по време на палежите в Лондон и бунтовете в цяла Англия през август 2011 г.“

Авторът казва, че е от особена важност политиките, особено „левите“, да разберат защо прекариятът се разраства, какво иска и че не е съставен от лумпени. Предвид умножаването и пробуждането му, те трябва да бъдат нащрек, защото в противен случай „палежите ще се окажат само начало“, а... новата опасна класа може да ги изяде заедно с „най-хубавия от възможните светове“. За да се избегне подобна развързка, трябва да ѝ бъде „предложена прогресивна политика и привлекателна програма“. Съветникът на „лявата“ част от английския политически елит и професор по „загребни науки“, е разбрал, че парализиращият страх, който извира от вярата във всемогъщността на държавата и репресивните институции, спрямо които отделният индивид и атомизираният колектив бяха безпомощни, вече започва да се разсейва и да изчезва. „Опасните класи“ са на път да се превърнат „в класи за себе

си“, а в атмосферата се носи мирисът на революционна ситуация.

„Тази намираща се в процес на разлагане и изграждане опасна класа е разделена на разочаровани и огорчени фракции, обединени от несигурността и страха. Част от нея може да се обърне към десния екстремизъм, а друга – да се насочи към анархистично поведение – както в Лондон и в провинцията на Англия – или към политическа апатия“ (Която едва ли може да бъде трайна!)

Трета част от прекариата, според Стендинг, търси напразно „зелената социална демокрация“ и точно това е „предизвикателството“, стоящо пред блока на СД и зелените. Те трябва да намерят отговор в създаване и изразяване на програма, която да привлече мнозинството в един прогресивен, съграждащ (и най-вече **сдържащ**) консенсус“. Стендинг забравя, че наскоро дори в „страната с неограничените възможности“ републиканците в американския конгрес отхвърлиха категорично предлаганите от Обама мизерни социални мерки даже за едно най-евтино медийно осигуряване на 50-те милиона мизерстващи лумпенпролетарии и прекарии, чийто брой оттук-нататък само ще се увеличава. От предложени изход можем да заключим, че за такива като Стендинг Петото съсловие е стаго от преживни гобичета, които се нуждаят от свежо, прясно... сено или поне от „зелени очила“, т. е. от илюзията, че може да го получат. Той се надява, че с „привлекателната програма“ ще могат отново да измамят „оформящата се основна класа“, след което да я изпратят в „салон за разкрасяване“, за да я напугрят и снабдят малка част от нея с перуки и къюлоти, а останалите – в публичния дом под грижите на старата СД „маминка“ и нейните философстващи професори и субпродукти - от училищата и църквата до медийните звезди, социолозите и идеолозите. Консенсусът на Стендинг не е между „прекариите“ и останалите „опасни класи“, чийто социален проблем е решим единствено чрез организацията и революцията, а между социалдемократическия „елит“ и господарите на света. Той признава, че за увеличението на прекариата в Англия е допринесла най-много лейбъристката политика на Тони Блеър, но ни успокоява, че навсякъде – от САЩ през Гърция, Италия, Испания и Германия до Токио е така и това е предизвикало повсеместните демонстрации и бунтове на младите. •

(следва)

ЗА КАКВО СЕ БОРИМ

Грядущата революционна буря

Пусть сильнее грянет буря!
„Буревестник“, Максим Горки

В статията ми от 1987 г. „СССР – РЕФОРМА ИЛИ РЕВОЛЮЦИЯ?“, публикувана в нашия емигрантски бюлетин „АНАРХОКОМУНИСТИЧЕСКА РЕВОЛЮЦИЯ“ (в навечерието на 70-годишнината от „навеждането на Ленин, за да вземе търкалящата се по улиците на Петроград власт“), писах че над „светската“ империя се съгъстват едновременно буреносни облаци на класическите конфликти: социални, колониални, империалистически, към които се прибавя **необходимостта от радикални промени, фракционните борби сред господстващата партия и най-вече близките и по-далечни последици от роботронната революция.**

Това допълних с цитат от нобеловия лауреат по химия за 1977 г. Иля Пригожин: „В подобни условия, една система загубва своето равновесие и започва да има ирационално поведение. Предишните закони, които са регулирали нейното съществуване и функциониране, губят силата си. В подобни революционни моменти е невъзможно да се предвиди теоретически посоката, която ще поеме промяната: дали

системата ще се дезинтегрира в хаоса, или внезапно ще се изкачи на едно по-високо ниво на организация и революционни преобразования... Когато системата, вследствие бавните, но непрекъснати изменения, флукуации и асинхронни осцилации на подсистемите си е доведена до дестабилизация и загуба на равновесие, тя става свръхчувствителна и уязвима за действието на вътрешни или външни сили, безпомощни до този момент в опитите си да я променят или разрушат. Действието на тези сили, подготвено от цялото предшествало развитие, и мащабът на неговите резултати, изглеждат като случайност или „чудо“ за страничния наблюдател.“ И заключих: „Седемдесетгодишният „цикъл“ на държавнокапиталистическото общество наблизва във фазата, която наричат крах“.

Описаният от Пригожин „механизъм“ или кризисен процес е известен в науката под името **бифуркация**. Още тогава твърдях, че теориите на бифуркацията и на хаоса, и свързаната с тях синергетика (теория на самоорганизацията), върху които няма да се спирам, заедно с математическото моделиране на социалните процеси, могат да

станат солидни основи на Общата теория и практика на Социалната революция, но за съжаление и тогава не се намери колектив, годеи и желаещ да „копае“ в тази посока...

Тогавашната **революционна криза** или ситуация, обхванала частта на Евразия от Владивосток до Берлин, беше **локална**. Затова, с общите усилия, компромиси и договареност между господстващите „висши“ класи на победени и победители в Студената война от Изтока и Запада, тя бе преодоляна.

Днешната социална система отново се приближава към такава **точка на бифуркация**, с тази разлика, че **нейното пространство сега е глобално, т. е. тя ще обхване планетата.**

Обективен критерий за приближаването ни към нея и настъпването на нейния „момент“ е **нарушаването, дестабилизацията или разрушаването на социалното и интернационално статукво (status quo = съществуващо положение).** Следователно, за да установим дали се придвижваме към точката на бифуркация, нашият системен анализ трябва да се насочи от една страна към количествените и качествените процеси и промени в социалната стра-

тификация на населението в отделните страни и региони, особено в тези с най-голямо тегло в съвременния свят на капитала и държавността, към процентното съотношение, състоянието и поведението на „нисшите“, „средни“ и „висши“ социални класи, към условията на техния живот, към активността, борбите или сътрудничеството помежду им, тенденциите в еволюцията на политическата и социално-икономическа система и т. н., и от друга – към обзора на международното положение, на събитията и на търговските, финансовите, политическите, военните и други конфликти, към неравномерното развитие, разместването на „великите“ и свръхсилите, подгреббата им по скалата на световната икономическа и военна мощ и към образувачите се коалиции между тях, защото съхранението или разрушаването на двойното статукво се извършва под влияние на комплекс от фактори, сред които, освен гореизброените, най-важен си остава новопоявилата се и непозната, наченала от няколко десетилетия роботронна революция, която, освен че е катализатор на социалната и интернационална дестабилизация, създава и

материалната основа за изграждането на обществото, към което се стремим.

В незавършената още брошура „**Апокалипсис – кога?**“, която се публикува на части в „Свободна мисъл“, има множество от данни и изявления на политици и политолози за социалната стратификация, за поляризацията на обществото и за увеличението на дела на „нисшите“ класи или на Петото съсловие в него, както и за ликвидиранието на „американската мечта за края на историята“ и за създаването на Империята на глобалния капитал, връх на чиято пирамида трябваше да бъдат САЩ. От нея ще цитирам Бжежински за разрушаването на социалното статукво в „страната на неограничените възможности“: „**Съвременна Америка (а и целият Запад) се е променила (в сравнение с времето на „отците – основатели“). Тя се е превърнала в страна на паразитни социални контрасти. Независимо от демокрацията, американското общество се състои от свръхбогато малцинство, невелика част от което са държавните мъже и политици, и все по-увеличаващото се мнозинство на нямащите. Днес в Америка 1% най-богати фамилии владеят**“

» » » продължава на страница 4

ЕЛЕКТРИФИКАЦИЯ + СЪВЕТСКА ВЛАСТ

Шашмарендум

» » » продължава от страница 1

ницата да не бъде премината. Заслушайте се и се зачетете в изводите, които се опитват да ни пробутат от всички политически лагери, и ще видите, че почти никой от тях не струва и пукната пара“.

За цирка гражданите платиха между 12 и 30 милиона лева. Колко точно – няма да ни кажат.

Слабото участие в референдума – това е важно, но именно политиките отбягват да търсят задълбочени обяснения. Сто процента активност имаше единствено в Пловдивския затвор. В 15 области на страната (от общо 29) участието бе под граничните 20%, при обща активност на ръба. За поминъка си гласуваха по-масово в районите на АЕЦ (и Белене) и около районите на големите топлоелектрически централи. Нямахме сериозна разлика по възраст, образование, пол, местоживее (град или село).

Избирателите не пожелаха да вкусят поднесеното им блюдо, наречено „пряка демокрация“. Защо?

Ако беше протест срещу измамата, биха отишли и пуснали бюлетина, толкова преднамерено невалидна, че да не позволява „тълкувания“ от страна на политиките, техните клиенти

и лакеи. Да е ясна като въшка на чело! За съжаление, това не се случи. Официално, невалидните бюлетини са едва 1,44% (0,98% в Пловдив – град и 3% в Кърджали).

Обикновен непукизъм, апатия? Надали – става въпрос за сметки, които ще плащат. Безразличие тук могат да си позволят само онези, чиито доходи са високи и стабилни. Или съвсем бедняците, най-необразованите поради своята мизерия, които заявиха: „**референдум за тока ли? Ние сме на дърва, въглища и свеци! Без нас**“.

По всичко личи, че вярното обяснение е трето: **основната маса негласували осъзнават, че реално нищо не зависи от тях.** Това е позиция на спотаен гняв. Докога ще се спотаива?

Хората виждат, че инициативата за референдум не им принадлежи – законите на теория допускат включване на народен вот „отдолу“, но на практика оставят нещата в ръцете на партиите – съставната част от държавната система, която упражнява властта, за да я осребрява в полза на обръчите и корсетите от фирми. Щом референдумите у нас се спускат „отгоре“ като мероприятия на политическата класа, откъде доверие към допитването?

Откъде доверие към референдум, който законодателите лишиха от задължаваща за държавните институции сила?

Откъде доверие към референдум, чийто въпрос управляващите формулираха толкова двусмислено?

Откъде доверие към мероприятия с толкова висок праг на активност и 800 000 чудогейно изникнали в последния момент избиратели в списъците?

От друга страна, 1 405 000 души се включиха в цирка. Кои по вътрешно убеждение, кои от лоялност към политическа сила, кои само за участие, кои за да опонира на несимпатична му партия. И от тях 852 хиляди отвърнаха с „ДА“ – и този темен вот сега може да се тълкува поне по два начина, скоро ще го видим в парламента. Положителният вот доминираше навсякъде по страната – къде повече, къде по-малко.

Какво искаха тези хора? Основно две неща: по-евтин ток и нови работни места. Уви, реалността е попарила надеждите им предварително. Цената на тока за крайните потребители не се определя от производителя – тя зависи от държавния регулатор и от посредниците, собствениците на преносните мрежи, в които загубите варират от 15% до 30% по салата

на природните закони. Тези загуби биха били значително по-малки, ако енергетиката се гради по децентрализиран модел, но това предполага друг тип социално-икономически отношения, за да има максимално ползнен ефект. Именно посредниците надуват цената двойно – така е навсякъде в Европа, която все ни поставят за пример. Цената ще се надува независимо от характера на източниците на електроенергия – ядрени, класически или „зелени“. Особено при „зелените“ мощности, за които собствениците настояват за компенсация (и я получават!) на инвестициите чрез високи изкупни цени.

Работни места? Работните места намаляват обективно – автоматизация. Говорете за намаляване на работното време, говорете за разпределение на богатата, повече насочено към индивидуалните потребности! Не се вкарвайте в рамките на сценария, според които се гърчите на сцената на своя живот! Макар че богатите не се гърчат – системата е максимално благоприятна за тях, дори и при високи данъци – срещу тези данъци те получават защита от държавата да задържат богатството си, независимо как са го придобили, получават улеснение да го ум-

ножават за сметка на останалото население. В Европа било различно? Не, не е. Вдигането на пенсионната възраст е сигурен белег, че работните места се съкращават, че работодателят иска да изтиска всичко от опитния си работник, а държавата да си спести плащането на пенсия, на вноски изтърпаната от джоба на същия човек, докато е бил трудоспособен. „Зелените производствата“ също не спасяват положението – те се нуждаят от различна инфраструктура, а това е инвестиционен риск, който бизнесът не иска да поема. Кълбо от противоречия, нерешими проблеми, множество пътища към една и съща задънена улица – пределът на възможностите на капиталистическата система.

Преминаният референдум има добра и лоша страна. Добрата е, че необходимостта от преки граждански инициативи става все по-очевидна; пролича също така омразата на управниците към пряката демокрация. Лошата е, че намесата на политическия елит, за който стоят бизнесгрупировките, превръща всяко народно начинание в част от проблемите, макар да се поднася като инструмент за преодоляването и решаването им. •

Редколегия СМ

ЗА КАКВО СЕ БОРИМ

Грядущата революционна буря

» » продължава от страница 3

около 35% от националното богатство, докато нисшите 90% държат едва 25%. Очевидно ние се хлъзгаме към засилване на социалните конфликти, на класовата враждебност и на различни форми на радикализъм. Когато долният сегмент на средната класа пострада сериозно от икономическата разруха и от безработицата, могат да се очакват сериозни граждански вълнения... От друга страна, поляризацията се придружава от глобално политическо пробуждане, самосъзнание и стремежи на обществото, най-вече на младите хора в развиващите се страни (болезнено травмирани от спомените за многовековното колониално или имперско господство). В резултат на глобалната политическа активност, каквато не е имало никога в историята на човечеството, светът става неуправляем и това заплашва да разбие съществуващата международен ред“.

Комуникационните възможности и взаимната обвързаност в глобалния свят улесняват младото и често безработно население на развиващите се страни да се мобилизира заедно с неспокойното студентство от „пър-

вия свят“, създавайки предпоставки за общи протести и фронт срещу богатото и привилегировано от корупцираните правителства малцинство, което обрива 90% от човечеството на глад. „Възмущението от властта и привилегиите разгаря страстите, ражда и засилва протестите и недоволството, особено на младите – предупреждава Бжежински – и създава взривоопасен потенциал, който заплашва с международен хаос и безредици от голям мащаб... През следващите 10-25 години САЩ или ще си останат главната опора на стабилността (тоест на реакцията), или ще се превърнат в основен проблем на световния хаос“...

В „Апокалипсис – кога?“ има изобилие от данни за социалното неравенство и в Поднебесната „народна“ република на „китайския пазарен социализъм“ (по този показател КНР е надминала САЩ) и за породените от това неравенство масово недоволство, вълнения, стачки и бунтове на китайския пролетариат.

В книгата си „За Китай“, спирайки се върху окървавените студентски протести през 1989 г. на площад Тяньанмън, бившият гържавен секретар на САЩ и съветник

по сигурността Кисинджър пише: „Вълненията обикновено развиват своя собствена инерция, докато събитията се изплъзват от контрола на главните актьори, които стават герои в пиеса, чийто сценарий вече не им е известен. Протестите разпалиха у Дън Сяопин и китайското ръководство историческия страх от хаоса и от Културната революция“. Той цитира красноречивото според него обобщение на американския изследовател Ендрю Нейтан за безизходното положение: „Студентите нямаха за цел да поставят под съмнение заплаха режима, който считаха опасен, нито пък режимът беше склонен да използва сила срещу тях. Поради липса на правилна комуникация и погрешни оценки, те се изтласкваха едни-други в позиции, на които възможностите за компромис ставаха все по-малки и по-малки. Няколко пъти решението изглеждаше на една ръка разстояние, но в последния момент то изчезваше. Плъзгането по наклонената плоскост към катастрофата първоначално изглеждаше бавно, но после се ускори, докато разногласията се задълбочаваха. Знаейки изхода, ние четем днес историята с чувство на ужас,

който ни вдъхва истинската трагедия“.

Аналогично ускорено развитие търпи и дестабилизацията на международното положение, поради изпреварващото икономическо развитие на Китай, което го превръща в новата глобална свръхсила. Данни за темповете му през последните 30 години са групирани също в „Апокалипсиса“. Противоречивите имперски интереси между „китайския“ и „западния“ светове, чийто залог в перспектива е господството над света, засега се изразяват в дипломатически слалом, а утре и салтоморталета във външната им политика, която поне според гумите на предпоследния китайски „кормчия“ Дзян Дзъмин цели: „Да се избегнат бурите, създадени от динамизма на двете общества“. Той споделя общия страх, че могат да пропуснат шанса да го направят.

Американските „елити“ проявяват подобна „загриженост“. Същият Бжежински призовава всички гържавни мъже – големи и малки – да създадат нов „Свещен съюз“ за съвместни политически, полицейски и военни „усилия“, защото е „възможно възникването на проблеми, които ще поставят под въпрос самото съществуване на ци-

визацията. Те могат да бъдат решени само с общите ни усилия. Глобалната стабилност може да бъде постигната само с помощта на мащабно сътрудничество“, най-вече между двете или три свръхсили, за създаване на предсказаня в „1984“ година Оруеловски свят.

„Миролубивите“ изявления и уверения, че САЩ и Китай ще се ангажират в „щателни дебати за вътрешните им цели, за международната им роля и накрая, и – за отношенията им една с друга“ обаче не се отразяват ни най-малко върху военната им подготовка, чието мерило са непрекъснато растящите военни бюджети на двата мастодонта и политиката на създаване на мощни коалиции за обграждане на „партньора“ и задушаването му в смъртоносна прегръдка.

Кисинджър пише, че непосредственият проблем, който разделя старата и новата суперсила, е съдбата на Тайван – военен съюзник на САЩ, превърнат в техен „непотопим самолетоносач“, и в същото време – китайска територия, която Пекин иска да присъедини към „майка-родина“.

(следва)

Георги Константинов

ПОГЛЕД КЪМ БЪДЕЩЕТО ПРЕЗ ШПИОНКАТА

Светът през 2030 година

Американският Национален съвет по разузнаване (National Intelligence Council), обединяващ 16 разузнавателни служби на САЩ, е представил своя пети по ред аналитичен доклад от 137 страници, озаглавен „Глобалните тенденции до 2030: алтернативни светове“. Внимателният прочит на доклада показва най-малко две неща:

- желание да се подберат онези „тенденции“, които очертават бъдеще, в което щатските „елити“ ще съхранят господстващото си положение;

- предупреждение за надвисващите опасности и стимулиране на „стратегическото мислене на техните мозъчни и военнополойски тръстове“ за взимане на превантивни мерки срещу „сбъдването на най-лошите сценарии“.

Набива се на очи изключването на социалните борби и тяхната роля в моделирането на бъдещия свят. Възможните причини са две. Или шпионите и учените мислят, че този фактор е незначителен и може да бъде пренебрегнат при разработката на „сценариите“, или той е толкова опасен, че разглеждането му „не е за пред хора“, което е още по-важно за „адекватните превантивни мерки, които властите трябва да предприемат“, преди да е станало късно.

И така, по същество:

1) През 2030 година човечеството ще наброява 8,3 милиарда души, което поражда „загриженост“ за снабдяването с храна, вода и енергия на жадните и гладните. Докладчиците не казват как ще бъдат решавани тези проблеми. Те или мислят, че „спасяването на давящите се, е техен проблем“, или, ако приемат ново „велико преселение на народите“, ще трябва да ги спират с употребата на ядрени и други оръжия за масово унищожение. Проблемът, който ги смущава, е, че дотогава и нови страни ще разполагат с тях, наред с Китай, Индия и Пакистан, които ги произвеждат от няколко десетилетия, увеличавайки военните си бюджети с... благотворителна цел.

2) Обнадеждаващ бил „ръстът на средната класа“, към която щели да се прибавят нови 2 милиарда души, което означавало нови необятни пазари и несънвани свръхпечалби. В резултат на продължаващата миграция и урбанизация в градовете на света ще живеят около 60% от човечеството, които щели да увеличат броя на бъдещите консуматори и на „демократиите“, които нараснали от 22 през 1948 година на 119 от общо 192 страни в началото на настоящия век. В категорията „средна класа“ те включват семейства с годишен доход над 3000 долара, докато преди три десети-

летия за бедняци в САЩ се смятаха семействата, получаващи годишно под 11 000 долара, които, с оглед инфлацията, днес се равняват поне на 33 000 долара. Средната класа е „научно-статистическа и социологическа шарлатания, съобразена с политическите и социални догми на неолибералната идеология. Що за „средняци“ са дори бездетните семейства у нас с месечен доход от 250 долара, с които трудно могат да си платят само хигиенните нужди, отоплението, електричеството, водата и телефона. Колкото до очакваното увеличение на консумацията и консуматорите, данните за 2007 г. сочат, че САЩ със своето 300-милионно население са консумирали 12 трилиона долара или „средно“ по 40 000 „на глава“, а Китай с 1,3 милиардно то си население е консумирал 1,7 трилиона долара или „средно“ по 1300 „на китаец“ на година.

В доклада също така се посочва, че богатите са се увболи в разгара на започналата през 2008 година икономическа и финансова криза.

3) Още преди 2030 г. Китай ще изпревари САЩ, а Азия – Северна Америка и Европа, взети заедно, но Щатите ще си останат „първи между равните“ (както кралят в конституционните монархии), защото те били „единствената страна, способна да сглобява коалиции и да мо-

билизира усилията за справяне с глобалните предизвикателства“, докато „Пекин не можел да бъде организатор в много от регионите и на наднационално ниво.“

Множество данни противоречат на подобен оптимизъм: днес Китай и Индия образуват 500 хиляди инженери годишно, а САЩ – едва 70 хиляди; населението на „Първия свят“ в активна възраст ще намалее през първата четвърт на XXI век от 740 милиона на 690 милиона, докато това на Третия свят ще се увеличи от 3 на 4 милиарда души и т. н.

4) Новите велики сили: Индия, Индонезия, Бразилия, Южна Африка, Нигерия, Турция, Колумбия, наред с бавно слизащите от световната сцена Русия, Европа и Япония, също са фактори, които „работят“ в посока на нарушаването на днешното интернационално статукво.

5) Дори и най-силните гържави и икономики няма да бъдат „хегемон“ през 2030 г., нито да имат влияние в един многополюсен свят, ако не се научат да си сътрудничат и да се коалират. Същото важи и за сътрудничеството между частния и „публичния“ сектор на отделните гържави в технологичното развитие и за „големите проекти“. В противен случай ще се сбъднат най-лошите сценарии, сред които и ескалацията на ма-

щабни регионални конфликти в Южна Азия, Африка и Близкия Изток. (Друг въпрос е: дали има какво да вземат един от друг народите на визираните страни или преодолявайки политиката „разделяй и владей“ на Pax Americana (американския мир), подобно на варварите ще се насочат към „Четвъртия Рим“ след импозията на „Третия“ – Москва?)

6) Авторите на доклада не разглеждат основната „въпросителна“: колко далече може да стигне развитието на науката и технологиите, чието влияние върху необходимостта, а навярно и неизбежността на Социалната революция е решаващо. Те отвлечат вниманието ни с „превърщането на хората в киборги – свръхчовеци с подсилен нервна система, по-бърза и силна памет“, но отминават с мълчание ролята на Роботронната революция върху социалната стратификация и разрушаването на социалното статукво. Само мимоходом отбелязват, че **технологичният прогрес ще увеличи производителността на труда и широкото внедряване на автоматизацията на производството и услугите**, и пак нищо за последиците, сред които на първо място е стремителният ръст на безработните с „тенденция“ към сублимация на наемния труд, платежоспособните консуматори,

» » продължава на страница 5

ПАЗАРНА ДЕМОКРАЦИЯ

„Няма кебапчета – няма гласуване!“

» » » продължава от страница 1

политиците. Законът е обявил търговията с гласове за престъпление. Откъде-накъде?! Нали искат от нас, гражданите, да върваме, че пазарната икономика е нещо добро? На пазара всичко е стока – включително и гласоподаването. Нали ни омайват със заклинания, че конкуренцията е причина за по-високо качество на стоки и услуги? Нека партиите се конкурират, нека предлагат по-висока цена за стоката, от която се нуждаят, за да победят в напреварата за кормилото на властта!

Така или иначе после ще си избият „инвестицията“ от гърбовете ни, заедно с кожата и костите, с лихвите и „пропуснатите ползи“. Даже безплатно да им дадем вота си, пак ще ни тупат като брашнен чувал. Това е логиката на капитализма. Трупането на богатство не им е нужно само за охотен живот. Пак същата конкуренция, войната за пазари, поръчки и субсидии – тя гълта средства. Богатствата са боеприпасите в тази война. Излишни патрони в бой няма. Затова при криза, когато битките стават по-ожесточени, от населението се дера повече – за „патроните на бизнеса“. Те са по-ефективни от обикновеното

гжепане за калашник, ама пак пари струват. С пари се взема власт. С власт се вземат пари.

Богатите не могат да спрат да ни ограбват. Горките – да им съчувстваме, що ли?

Не се продавай на дребно! Гласът ти е желан от политиците – продай им го скъпо!

Няма да издържим да бъдем постоянни донори на тия вампири. Революция? Хубаво, ама кураж откъде? Щом няма кураж, поне да поощрим търговията с вота. Може пък да настържем от нейде кураж, да спестим за АК-47 втора ръка, да вземем (безплатно) и брошурка от анархистите, където пише що е революция и как тя да стане така, че махайки едни кръвопийци от шията си, да не допускате други да си забият там зъбките.

Помни, народе – не се продавай на дребно! Гласът ти е желан от политиците – продай им го скъпо! •

Шаркан

И ТЕ ПРОИЗВЕЖДАТ ОРЪЖИЯ...

Предизвестено поражение

» » » продължава от страница 1

Любов към собствената им работа – да произвеждат средства за убиване на хора.

Не им достига кураж обаче сами да защитят поминъка си, независимо че успешната реализация на изделията им означава повече смърт по света.

Капка кураж проявиха децата им, учениците, които напуснаха училище, за да се присъединят към родителите си. Училищната дирекция веднага обясни на децата, че е хубаво да имаш гражданска позиция, но тя трябва да бъде законна, да не е под формата на „неразрешени протести“. Дечицата май преглътнаха това обяснение. Преглътнаха го и родителите им.

Какво повече може да се каже за работническата ни класа в мрачната светлина на този пример? Възпитавана в покорство през годините на държавния капитализъм на Димитров, Червенков и Живков. После поощрявана от „демокрацията“ да не различава реалните проблеми от измислените, насърчавана да търси смисъл в живота, като се върти да урежда битови дреболии, и накрая, когато вече

Ексхумирането на чувството за достойнство и класово съзнание май е безнадеждно закъсняло, то не подлежи на реанимация.

няма полза от нея, предавана и предаваща се на милостта на политиците и работодателите. Само че те милост не ямят. Раздават си премиални в министерствата – пет пъти повече пари, отколкото са задълженията по заплатите. Лишават болни от жизнено важни лекарства. Въртят галавери с пенсионните фондове. Отказват да носят отговорност за неплащане на трудовото възнаграждение и сеят раздор сред работниците, а работниците се поддават. Карат се турци с цигани, българи с турци, бъл-

гари с цигани. Дебнат се кой ще бъде съкратен, а кой ще остане на работа да му изцеждат здравето срещу същите пари, но повече работа, повече задължения, повече подчинение.

Ексхумирането на чувството за достойнство и класово съзнание май е безнадеждно закъсняло, то не подлежи на реанимация. Уви. Остава само вариантът, изказан от същия Мусолини, че някои хора проумяват истината, чак когато тя ги смаже.

Притиснати в ъгъла от мизерията, окончателно разделили се с илюзията, че някой „отгоре ще ги оправди“, у тези хора ще се събуди мисълта, че нямат друг изход, освен солидарната съпротива, социалната самоорганизация и колективното самоуправление за постигане на лична свобода и обществена справедливост.

Може обаче и да не се събуди. Нито у тях, нито у децата им, които не съзряха абсурда на внушението, че активната гражданска позиция не бивало да се изразява като „неразрешени протести“.

А кой ще им разреши да протестират? •

Хасан Девринджи

ПОГЛЕД КЪМ БЪДЕЩЕТО ПРЕЗ ШПИОНКАТА

Светът през 2030 година

» » » продължава от страница 4

бленуваните печалби. (Част от тези следствия са разгледани в „Апокалипсис – кога?“)

Докладчиците съобщават какво мощно средство за информация, дезинформация и манипулация в реално време са използваните от корпорациите и правителствата планини от данни. Смуцава ги, че с помощта на социалните мрежи и комуникационните технологии, гражданите могат да се обединяват и да предизвикват държавата и капитала с манифестации, стачки и революционни акции. Успокоителен бил фактът, че властта ще получи безпрецедентна възможност да следи своите врагове и ако доносниците изпълняват „честно своя патриотичен дълг“, да ги унищожава дори с безпилотни самолети.

Посочено е преместването на центровете на технологичната революция на Изток в Азия, където са възникващите нови пазари, по-евтината работна ръка, по-ниските транспортни разходи и очакваните свръхпечалби, които привличат като магнит инвестициите на транснационалните компании, но и тук са отминати с мълчание бъдещите войни между пазарната демокрация и пазарния „социализъм“ за свития като шаарен и загръстен с не-

продавани стоки световен пазар...

За подхранване на илюзиите на тези, които не са изгубили надежда, че един ден щастие ще им се усмихне и ще изтеглят печеливши лотарийни билети, в доклада отново фигурират обещания за решаване на проблемите на здравеопазването, бедността и глада в Третия свят, които се повтарят от десетилетия.

7) До 2030 г. се надяват с ислямския тероризъм да бъде приключено, но конкуриращите се държави и корпорации могат да започнат да поощряват и използват услугите на терористичните групировки и за създаване на тежки икономически и финансови сривове (посредством използване на кибернетичните системи). Тези оправдания и „обяснения“ на предстоящите кризи с вражеския саботаж, диверсия и шпионаж, силно напомнят сталинските процеси.

Следват глобалните и локалните сценарии:

С разгръщането на процеса на глобализацията (т. е. на еволюцията към планетарна интеграция) или „синтез“ на отделните икономики, култури, технологии и власти) авторите на доклада разграничават три основни сценария за 2030 година:

- „връщане назад“,
- „сътрудничество“ и

„дезинтегриране“.

Дори според шпионските служби последният трети сценарий е най-вероятен. Неравномерният икономически ръст ще преразпределя картите на мощта (и портфейлите с акциите), Западът ще отслабва в полза на Азия, а промените в пазара и в извлечането на печалби вследствие нееднаквите темпове на развитие ще застрашат гнешното международно статукво. В такъв „дезинтегриран“ свят отсъствието на обща политическа воля ще маргинализира международните организации и ще увеличава риска от войни. Дори да бъде избегнат големият конфликт между Китай и САЩ, светът ще остане постоянно надвесен над пропастта...

- Сценарият „връщане назад“ към нестабилността от първата половина на ХХ век и света отпреди Рах Америгана не е оптимистичен. Изоставащи в „мирното“ съревнование и стегнати в менгемето на бюджетните си проблеми, САЩ няма да имат капацитета „да дирижират световния оркестър“. Зарадвани в първия момент от безвластието, „музикантите“ ще разберат скоро, че това оттегляне се е превърнало в загуба на равновесие и във всеобща анархия. Геополитическите (по-точно империалистическите) и етнически „напрежения“

в Азия и Близкия Изток ще се трансформират бързо в контекста на световната икономическа стагнация в открити конфликти. В този случай, хоризонтът на бъдещето на света през 2030 година ще изглежда повече от мрачен.

- От разгънатите в „Глобални тенденции до 2030 година: алтернативни светове“ три сценария, единствено положителен е третият, но той блести със своята нереалистичност. „Сътрудничеството“ описва утопията на един свят на братство, ръководен от G2 (Китай и САЩ), с чието съвместно управление и сътрудничество в областта на технологиите, на науката и на мирното преразпределяне на благините между техните елити цял „да започне нов златен век в международните отношения“. (Като при съвместното управление на G2 = СССР + САЩ).

И в този случай авторите са забравили, че в една система на господство и печалбарство, подчинила големи и малки държави с техните армии, полиции и бюрократични машини, „очакването на Годо“ наподобява щрауса, който зазира глава в пясъците пред опасността.

При подобни глобални тенденции и „алтернативни светове“ едва ли е нужно да се спираме върху локалните сценарии. Един от основните дефекти

или по-скоро добре пресметнат от авторите на доклада ефект е, че в него те разглеждат отделните тенденции на развитието изолирано една от друга („на парче“), а не заедно, както са в живия живот, с цялата им противоречивост и комбинирано взаимодействие. За разлика от суперполицията в Оруеловия „анг-соц“ („1984“), американските шпиони, стратегии и полтолози фалшифицират бъдещето, надявайки се да го овладеят, но се заблуждават: досега никой не е успял да спре социалната история на човечеството. Фукуяма е последният, който се отказва от хегеловата илюзия за нейния край. Споменатите и най-вече пропуснатите политически и социално-икономически фактори усилват мощно „тенденцията“ на Световната социална революция, с която несъстоялата се глобална империя на финансовия капитал е бременна. От нас се иска само да бъдем топови, независимо от това дали контракциите при раждането на новия свят ще започнат в 2030 или 2048 г., защото, както казал Луи Пастър: „Промяната предполага подготвени дух“. Иначе рискуваме, когато нейния час пробие, да останем като ония библейски девички без масло в кандилата, или в съвременен превод без... барут в шанетата. •

Георги Константинов

В ЛАПТЕ НА ДЪРЖАВАТА

Образователна антиприказка

Училище. Урок. По чиновите седят ученици, слушат зяпнали за чудесата на науката, захласнати от всичко, което им разказва и показва учителят. Звъни звънецът, на децата не им се тръгва, искат още и още, ненаситни пред съкровищницата на човешките знания. Едни затрупват учителя с въпроси за току-що наученото, други трескаво преравяват интернет за повече вкусни за ума им интересности, трети почват да спорят помежду си кой как е разбрал преподадения урок.

Сега се ошипете. Мечтите се изпаряват, остава реалността. Да, учениците зяпат – но от прозрявка. Отегчени са. Учителят мърмори – зле платен, често и зле обучен, много рядко с талант да гаскалува, работата го отегчава и нервира. Учебните програми са скалпени как гоуде. Съкровищницата на човешките знания е омърсена с тежки за преглъщане текстове, фалшификации, смачкани истини, гъмжи от идеологемите и демагогиите на властниците. „Реформите“ отгоре нямат край. Училището подготвя суровина за пазара на труда. Там не е нужно да си умен, а да си изпълнителен и да се задоволяваш с милостинята, отпуснатата ти от работодателя. Работи, за да станат богатите по-богати.

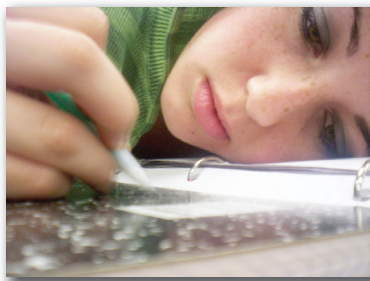
Немногобройните желаещи да се образуват по-качествено получават специализирани знания и тесногърдие по отношение на останалия свят, след което пак седят без работа – у нас, а вече и в чужбина. 80% от работодателите в невятата и нечиста ни република имат средно или по-ниско образование. Хаїде, учи при това положение! Полагай усилия да вникваш в материала, след като ти е нужна само наглост, амбиция и начален капитал, за да „успееш“!

Разбира се, че учениците ще се бунтуват, че предпочитат да си спестят убийствената скука на учебните часове, като се позабавляват с хвърляне на телефонни бомби.

Това е реалността на капиталистическото образование. Няма реално с какво да го сравним, защото управлението на БКП беше държавен капитализъм. Тогаващото „по-качествено“ образование така добре подготви народа да бъде избудалкан с „демократията и пазарната икономика“, че резултатът се вижда и с невъоръжено око и плаче за въоръжена ръка.

Как би могло това да се промени?

Няма да е лесно, но основа съществува. През Възраждането

българското население, поданиците на османския султан, без помощ и надзор от образователно министерство, е притежавало система от народни училища – форма на самоорганизация и самоуправление. Читалищата за възрастни и деца ставали **огнища за съпротива и разбуждане на съзнанията за свобода от тиранията**. Да тръгнем от тази идея!

Родителите образуват настоятелства, учителите – екипи, децата – собствени сдружения. Настоятелствата общуват помежду си, например в интернет-форум, за да си помагат по техните задачи, свързани с логистиката на учебния процес. Учителските екипи също се включват в мрежова организация за обмяна на опит, взаимно атестиране и разумно уеднаквяване на учебните програми. Детските сдружения се обединяват в младежки сдружения, така че да намират полезни, развиващи забавления, а и да се учат да живеят като самостоятелни, пълноценни хора със

свои мнения и желания. В едно конкретно училище тези три вида асоциации се пресичат със своите колективи – родители, учители, ученици. Диалогът между тях, търсене на форми за взаимно обучение, защото човек се учи докато е жив, ще даде онзи учебен процес, от който се нуждае всяка свободна личност. Едно такова училище е автономно, то зависи само от волята на родителите, учителите и децата, от тяхното общо съгласие кое е необходимо и полезно в живота.

Как обаче ще се организира такова училище? Сградата е държавна. Дори да я окупираме – ток, отопление, ремонт, учебни материали, обзавеждане, поддръжка...

На помощ идват комуникационните технологии. Един клас (или „учебна група“) може да се събере в дома на някое от семействата, влизачи в настоятелството, да провежда часовете по интернет. Групата може да си остане по домовете и да контактува дистанционно.

Ако все пак родителите имат достатъчно кураж да превземат сградата, към това училище може да се изгради производствена работилница, която да покрие част от режийните разходи. Ползата от такова учебно производство е двойна: знанията се проверяват на

практика, не толкова чрез изпити и оценки. Към всяко такова училище може да има центрове за повишаване или промяна на квалификацията и на възрастните.

Къде е уловката?

В съпротивата на държавата. Щом тя криминализира родителските кооперации за гледане на хлапета в предучилищна възраст, реакцията ѝ срещу независимите народни училища ще бъде още по-жестоката. Държавата вече се опитва да „приобщи“ гражданските инициативи, като ги кара да се регистрират и лицензират, да приемат формата на частни детски заведения. Да ги вкара в бизнеса, от който да стриже данъци и който да надзирава.

Друг начин обаче няма. Или гражданите ще се съпротивяват на настъплението на държавата и самостоятелно ще коват добро бъдеще за своите деца, или ще се предадат и ще оставят държавата да зомбира младежите, да ги прави хищници единаци, бойци на конкуренцията – това, което наричат „предприемчивост“. Когато те пораснат, остарелите им родители ще сърбат горчивата попара на изкривеното и осакатено съзнание на своите рожби. •

Хасан Девринджи

ДИВАК УЧИТЕЛ И ВЕСТНИКАРИН ЗАЙДНО МЪДРУВАТ

Пирати или икономисти?

Вестник „Капитал“ публикува една история, „колкото интересна, толкова и объркваща за съвременния човек“. Представяте ли си, „пиратите имали конституция; гласували за капитан и можели във всеки момент да го свалят от власт; имали строги правила за разпределяне на печалбата; имали осигурителна система, ако някой понесе тежки травми; имали правила за употребата на алкохол“! При положение че, както явно всички се предполагат да знаем, това са „най-закоравелите престъпници в един не съвсем правдив свят.“

Статията надълго и нашироко описва прочетеното от автора Петър Ганев в едноименната книга на Питър Лийсън „Невидимата кука: скритата икономика на пиратите“. Двамата са специалисти в изключително печелившата наука *икономика*, която в нашия „не съвсем справедлив свят“ служи да оправдава ограбването на планетата от едно малцинство, уж не дотам закоравели престъпници.

Причините за разпространението на пиратството били, накратко казано, *икономически*. „След края на войната много опитни в морето и смели мъже остават без работа... Единствената законна алтернатива за тези хора били търговските кораби, къ-

Престъпниците...

дето се обричали на мизерна заплата и пълен произвол на капитана.“ Пиратите не се интересували от „идеали и морал“, а просто „избирали между наличните алтернативи „претегляли ползите и срещания риск“. Явно *държавниците*, които са ги гресирали да убиват и след това са ги изхвърлили на улицата като мръсни кучета, са го направили заради *идеали и морал*, а не заради *икономиката*.

Пиратът бил „живял сред убийци“, но „имал повече права и бил по-защитен от собствения си капитан, в сравнение с моряците на търговските ко-

раби“. На *икономистите* това им се вижда „странно“ – „как може хората, гресирани да се избиват взаимно съвсем законно и по всички правила на военната наука, изведнъж да заживяват заедно с другите като тях („сред убийци“), вместо да си кропуват при някой капитан „с пълната власт да прави каквото си поиска с екипажа“ на търговските кораби, където „няма и помен от равенство“?! На помощ отново им идва *икономиката*, която с помощта на дъва абзаца изпразнения, най-накрая открива *толпата вода* и заключава, че „демократията не е наложе-

„Морските разбойници“ били дотолкова неморални за времето си, че без никакви скрупули приемали чернокожи в редиците си.

на на пиратите, тя е естествен резултат от тяхното **странно** начинание“. Виждаме че за някой, който преживява от съчиняване на оправдания на властта, да ѝ обърнеш гръб в края на краищата си остава „странно“, дори след намесата на вездесъщата *икономика*.

Пиратите имали свой „кодекс“, който се вижда дотам „странен“ на *икономистите*, че за по-приемливо те решават да го кръстят „пиратска конституция“. Нищо че този кодекс бил отделен за всяко плаване! Нищо че бил валиден само поради еднородното му спазване от екипажа, а не

благодарение на пиратското МВР (такова не съществувало)! Главите на *икономистите* са твърде задръстени с *икономика*, за да могат да си представят общество, функциониращо без нещо подобно на държавна власт. Затова те отсичат, че пиратите имат „конституция“.

При пиратите се срещал и друг типичен признак на безвластническа организация „по време на битка избираният капитан „получавал пълна власт“, „но друг член на екипажа, т. нар. квартирмайстер (също избран), се грижил за разпределянето на плячката и провизиите, разрешаването на спорове между пиратите и т. н.“ Това, отсичат *икономистите*, било „разделение на властите“. „Разликата в печалбата между най-високата позиция (капитана) и най-ниската такава (обикновения пират) била двойна, което по стандартите на всяка компания е сериозна уравниловка“. Тук *икономистите* тактично пропускат да ни обяснят как „крвожадните убийци“ са „установили равенство и справедливост във взаимоотношенията“, без да дадат воля на крвожадността си. И как въпросната *уравниловка* не е стимулирала по-кадрните и по-способните да си намерят

» » продължава на страница 7

Нашата, истинската революция

Здравей, приятелю!

И ти ли си от хората, които искат нещо да се промени? Много са такива като нас – търсещите промяна. Малцина обаче търсят промяна към социално равенство. Още по-малко правят нещо по въпроса. На пръсти се броят онези от тях, които го правят по начин, който наистина може да бъде наречен революционен.

От малки сме моделирани така, че борбата ни за промяна да бъде обречена. „Знаем“ какво е обществото и как да го „променим“. Няма измислено нищо по-добро от демокрацията, да работи ѝ пречи корупцията, а с корупцията можем да се борим, като дойдем на власт. Трябва да бъдеш „лидер“, да „победеш“ хората, да „оправиш нещата“. Лесно е да поемеш по този път и повечето хора с амбиции за промяна го правят. Така се превръщат в част от Машината, тя постепенно ги смачква и, ако са достатъчно принципни, ги изхвърля по отделителните си пътища или – ако са посклонни към компромиси, – ги превръща в свои полезни слуги и понякога дори в поредното разочарование на избирателите.

Други хора изпитват вродено отвращение от „лидерството“. Гледат отстраня, мърмо-

рят, пишат писма до институциите, после се отгърпват и псуват разочаровани. Понякога дори се опитват да направят нещо извън рамките на системата и дори около рамките на закона. Отново остават разочаровани. Всяко действие, което не е „по правилата“, попада пряко под ударите на държавата. Тя подкупва „лидери“, потиска „екстремни елементи“, манипулира „общественото мнение“, докато не превърне наченките на самоорганизация в „активни мероприятия“. Схемата е добре разработена, а ние оставаме без нужните умения,

дори без самочувствието, че можем да организираме живота си, ако я няма държавата.

Нямаме и избор. Ако не се съпротивляваме, ще ставаме все по-роботизирани човеци. Ще си въобразяваме, че сме избрали спокойния живот, а ще бъдем лесно за „развъждане“ стадо, водено все повече от първичните си нужди. Ако се научим да се организираме сами, автономно и все пак в сътрудничество помежду си, с времето ще дойдат и уменията, и надеждите.

Хвърлиш ли мислите си върху нещо друго, горните приказ-

ки ще останат кухи лозунги. Ако обаче премислиш и отговориш, ще търсим начини заедно. Самоорганизацията не е красива глумичка от книгите, тя е начин на живот, който постепенно ни е отнет в течение на много поколения, „развъждани“ под „зрижите“ на държавната власт. Ако искаме да си я върнем, трябва да заместим алчността и егоизма, върху които вирее властта, със загриженост и солидарност. Да съществуваме и да действваме с мисълта, че настоящето зависи от нас, и че сме отговорни за него. Да отговорим на при-

Ще си
въобразяваме,
че сме избрали
спокойния живот,
а ще бъдем лесно
за „развъждане“
стадо

ятелско писмо, да помислиш „какво да се прави?“ и да споделиш с другари – това вече е самоорганизация. Да умуваш, спориш, да преглъщаш обиди, да говориш нещата в очите, да решиш къде, как и с кого си тързал, това също е самоорганизация.

Ако аз и ти ген след ген работим, мислим, търсим начини да мобилизираме повече хора с нас, опитът ни, силата ни и самоувереността ни ще растат. Ще расте и революцията. Не кървавата жетва, с която плашат обезверените, а нашата, истинската революция, която черпи живот от сърцата ни и дава плодове в гушите на хората. •

Златко

ДИВАК УЧИТЕЛ И ВЕСТНИКАРИН ЗАЙДНО МЪДРУВАТ

Пирати или икономисти?

» » продължава от страница 6

поприще с по-висока оценка за труда им.

„Кръвожадността“ трябва да е пречела на *икономиката* на пиратите, защото „основната цел не са били убийствата или мъченията, а печалбата. Най-добрият вариант за тях бил жертвата да се предаде без бой“. Ганев е пропуснал да опише как пиратите скърцат със зъби, когато пускат предателите се без бой пленници и дори раздават „възнаграждение за добри капитани“, ако плененият капитан е проявявал човешко отношение към подчинените си „колко струват няколко счупени от яд зъба, когато си говорим за „максимум приходи и минимум разходи“! За сметка на това „пиратите били брутални само при съпротива и правели всичко възможно това да се разчуе, за да бъде посланието им съвсем ясно разбрано“. Сигурно трябва да подразбираме, че *държавниците* (които *законно* грабят и до днес целият свят) са бесели, изгаряли и обезглавявали всеки, който се съпротиви, включително пиратите, „без да се разчуе“, като са оставяли „неясно послание“.

„Морските разбойници“ били дотолкова неморални за времето си, че без никакви

...и порядъчните търговци (оригинална рисунка, 10 април 1792)

скрупули приемали чернокожи в редиците си. Това, естествено, се дължало на „желанието да спечелят повече“. На търговците на роби, които са предпочитали да продават чернокожите като живо месо, явно е липсвал *предприемачески нюх*.

При изобилието от неуместни твърдения едва ли

можем да четем с доверие написаното от „старшия икономист в ИПИ“ Петър Ганев. Но, както мъдро е отрязал българският народ, за толкова пари – толкова.

Лийсън сигурно получава много повече от българския си преразказвач и вероятно неговото творение заслужава повече доверие. Оп-

итът да се обясни явление като „прословутото, забавно и понякога шокиращо поведение“ на пиратите от края на 17-ти и началото на 18-ти век със „скритата икономика“ и „преследване на печалбата“ обаче, без отчитането на множество други фактори, е несериозен. Претенцията, че гореописаните явления

били „пионерни, забележителни и напредничави практики“, показва, че Лийсън, „един от най-интересните и провокативни млади икономисти на нашето време“, професор по *икономика* в университета „Джордж Мейсън“, по същество не се различава от професорите по *политическа икономия* във ВИИ „Карл Маркс“, които си изсмукваха „новости“ от пръстите, за да се наместват по-удобно сред търтеите на държавна издръжка.

Пиратите, превърнати от войната в бандити; *чернокожите*, захвърлени от урагана „Катрина“ на улицата; *недоволните*, изпълващи гетата на Западна Европа; *циганите*, ровещи гладни по цигите за боклук; *пенсионерите*, стискащи зъби до поредната пенсия – те нямат нужда платени клакьори на властта да им обясняват кои са „напредничавите практики“. Главната спирачка пред откриването и осъществяването на тези практики е държавната машина, която убива още в зародиш всеки опит за независим живот. Това, от което имат нужда *ненужните на икономиката* хора, е да плюят на държавата и да се изправят срещу властта ѝ. *Практиките* ще дойдат сами. •

Наблюдател

ДОТАМ И ОБРАТНО

„Живата Анархия в нашата страна става все по-силна“

АНАРХИЯ В НОРВЕГИЯ ПРЕД ОЧИТЕ НА ЕДИН БЪЛГАРСКИ АНАРХИСТ

Няма как да не се сепне човек от такова изказване и да не му се поиска да види с очите си. Всъщност, според тамошните анархисти, анархията в страната може да се измери сравнително точно и за 2012 година тя е около 53-54%. Разбира се, „всичко е относително“, но и числото е внушително.

Случи се така, че видях отблизо Анархията... или поне около 53% от нея. То колко да види човек за десетина дни? Нашенците, които емигрират в тази посока, обаче я предпочитат пред България.

Според Прудон „Анархията е майка на реда“ и редът определено ме впечатли. По транспорта можеш да си сверяваш часовника, шофьорите само гето не козируват на пешеходците, дворовите нямат огради, да не говорим за кучета. Улиците – чисти, дупките по шосетата – запушени, а по тротоарите – безопасни. Охраната в баровете и полиците по улицата сякаш се радват, че те срещат. Не видях такова нещо като опашки, задръствания или бюрокрация – навсякъде служителите те посрещат с усмивка по простата причина, че далеч не са претоварени от работа. Дори

третата и дърветата сякаш растат по-погредено и по-организирано.

След първоначалния шок (така се шокира вълкът, когато се събуди сред стаго овце) реших да се срещна с тамошните анархисти, да ги питам как точно ги изчисляват тези проценти и за какво се борят. Нямаха време да се видят с мен (а и аз нямах нищо конкретно да им кажа), но ми пожелаха приятно прекарване в Анархията.

Поради липса на по-точни източници на информация, трябваше сам да се оглеждам и да се опитвам да разбера как, а джеба, са докарали тази пуста Анархия, за която ние в България само си приказваме.

Безспорно, единият фактор са парите. За всеки човек в страната се произвеждат месечно по 5 хиляди евро. Тя е вторият най-голям износител на природен газ и шестият – на нефт в света. Това, разбира се, не е достатъчно – и Саудитска Арабия и Русия изнасят повече нефт, но никой не се е „оплакал“, че там е настъпила анархия.

Важно е също как се разпределят парите. Това е една от страните с най-нисък коефициент на неравенство. Безработицата е под 4%, а

работният ден – 36 часа сегмично.

Реших, че щом като местните анархисти нямат време да се видят с мен, аз ще отида да се видя с тях. Blitz е „анархистка, комунистическа и социалистическа младежка общност“, която си има собствена сграда. Отидох, намерих я, застанах пред една желязна врата, лопак, тропак, бутак (звънец нямаше), никой не се впечатли. За сметка на това на вратата имаше плакат за концерт на Чумбауамба същата вечер. Тъкмо се чудех дали да гойда на концерта, отвътре излезе някаква мома, окичена с жезла. „Добър ден – казах, – аз съм анархист от България, дошъл съм да видя какво правите“. „Довечера има концерт, всички сме заети с подготовката“. „Тъкмо ще дойда на концерта“, казах аз. „Съжалевам, билетите свършиха, това е много популярна група“. „Тогава да дойда утре?“. „Ама утре е почивен ден, отворено е само в работните дни“. Теглих ѝ една майна на акъла си и си тръгнах – за тия явно анархията започва с концерти и приключва с края на работния ден.

Имам един приятел, той има приятели оттам. „Труд-

но е“, казва, „да говориш за революция в една страна, в която бедните хора взимат по 3000 евро заплата“. Звучи логично, но в нашата страна бедните хора взимат по 300 лева заплата и пак е трудно да им говориш за революция. Ако има някаква анархия там, тя не е в заплатата, а в хората. Не зная на какво се дължи това, може би е свързано с историческия контекст, но твърдо не изглежда да е плод на усилията на държавата. Чувството за равнопоставеност и лична отговорност не се създават със закони.

Държавата обаче присъства съвсем осезателно. Глобите са твърде солени дори за техните доходи, камерите и електронните детектори са навсякъде. Полицията не са по-интелигентни от нашите и са дори по-безкомпромисни, макар и по-културни. Хазартът процъфтява в рамките на позволеното от държавата. Алкохолът е скъп и монополизиран със закон. За много хора представата за приятен прекарване на вечерта започва с евтиното пиене.

При всичката материална възможност да гледат по-напред и по-високо, не успях да срещна хора, които да го правят. Дори местните анархи-

сти се оказа, че гледат предимно концерти. Държавата се е заела с „поддържане“ на неконсуматорските ценности и резултатът е такъв, че не е ясно доколко те биха оцелели без нея. Имам чувството, че ако тези хора заживеят изведнъж в България, скоро те не биха се различавали от тукашните жители, освен може би с по-силното си чувство на безнадеждност.

Разминах се, значи, с анархията. Неприятно, но пък логично. Ако можеше да се правят революции „в една отделна страна“, досега да съм си я направил „в домашни условия“. Видях обаче, че хората могат да живеят и по-прилично, стига да имат малко повече уважение към човешката.

Лошото е, че ако е достатъчно богата, държавата може да превърне това уважение в основание за собственото си съществуване. Лесно е да се прави на „анархия“, когато морето е пълно с петрол, и населението ѝ, барбар с просяците, е 10 пъти по-малко от прословутия 1% богаташи в света. По-интересното е как ни залязват в държавите, където „анархията е под 50%“. •

Златко

ТЯХНАТА БОРБА

Демагогията на (нео)либералите

Либералите и неолибералите смятат намесата в пазарните отношения за недопустима. Според тях идеалното общество се състои от „творчески, икономически независими личности, които свободно сключват търговски договори помежду си“. Да зададем един невинен въпрос: в това общество от „креативни и икономически независими личности“, предприемачи демек, кой всъщност ще бачка? Роботи? Ако да – предприемачите ли са направилите роботите? Ако не става дума за роботи, а за наемни работници – значи бленуването либерално общество се състои и от други личности, далечни от икономическата независимост и силно ограничени в „свободата си“ да търгуват с нещо повече от себе си.

Нека сега развенчаем „постулатите“ на либералите:

Няма безплатен обяд!

Никой не плаща за слънчевата светлина и за въздуха, който душа – пример за „безплатен обяд“, макар че мераклии да направят платени тези дадености не липсват. В същото време примери за безплатен или почти безплатен обяд изключително за богатите и овластените – колкото искаш.

Само тързелите са бедни!

Бедни или клонят към бедност са повечето хора, даже т. нар. „средна класа“ е силно стеснена във възможностите си да

задоволява своите потребности, без да броим прищевките. Излиза, че материалните блага се произвеждат от богатите? А какво правят техните наемни работници и служители? Клатят си краката?

Нима мнозинството от народите са безделници, хранени от шепата богаташи? Във въображението на либералните „мислители“ може и така да е, но един поглед върху реалността ни убеждава в обратното.

Пазарът регулира всичко!

Пазарът задоволява с предлагане единствено платежоспособното търсене. Така изключва жизненоважните потребности от приоритетите на производителите, но най-вече – от приоритетите на търговците и инвеститорите. С предимство се задоволяват прищевки, които струват повече.

Слабо регулираният пазар води до кризи на „свърхпроизводство“, когато има стоки, но няма купувачи, макар че нуждата от тези стоки продължава да е налице – даже често е остра. Тотално контролираният пазар е диктатура на бюрокрацията. Нито едното, нито другото, нито някакви „междинни варианти“ са приемливи от социална гледна точка.

Изход от кризите свободният пазар намира в монополизма. Либералите твърдят, че монополистът е рожба на

държавната намеса. Това е истина. Но също така истина е, че в нерегулиран пазар нищо не пречи на образуването на картели, а когато монополистът все пак се появи, липсва механизъм за озакотяването му. Нещо повече – най-ефективни на пазара, при равни други условия, са другите фирми, за математическото доказателство на този факт дадохме Нобелова награда през 2008 г. Уедряването е неизбежно, неизбежен е и монополизъмът, диктатът върху пазара.

Конкуренцията води до качество!

Качеството е коз само докато новият играч се бори за място на пазара. Веднага щом се закрепни, намалява разходите си за сметка на качеството на стоката за масово потребление, запазва малък дял „люкс“, който не е по джоба на всички. Качеството пак става привилегия на платежоспособните, останалите нямат друг изход и консумират каквото им се даде.

В днешната епоха голяма ценност представлява информацията. Конкуренцията налага ограничаването на нейния достъп до всеки интересуваш се. Търговска тайна, патенти, авторски права – все неща, които от една страна позволяват да се намали качеството на стоките и услугите, а от друга – крайните потребители да

бъдат лишени от критерии за оценка на това качество.

По-сиурно от „качеството“ конкуренцията поражда социално разслояване, социална несправедливост.

Неравенството е социално справедливо, защото хората не са еднакви! – тутакси заявяват либералите.

Нерде Ямбол, нерде Стамбул. Хората не са еднакви и тъкмо поради тази причина е редно да бъдат социално равни, което ще рече: да разполагат със свободен достъп, без привилегии и без ограничения, до материалните и духовните блага, създадени от обществото (а всичко създадено, пряко или косвено, е плод на колективни усилия). Неравенството е социално справедливо, защото хората не са еднакви, разнообразни потребности, което дава основание да сметнем, че тези потребности не ще превишат наличните ресурси. Грубо казано: вероятно е всички да поискат по персонален дворец и по бърза хайвер за закуска (тези, които поискат, ще чистят двора самостоятелно и ще пукнат от напращане).

Човекът е мотивиран от възнаграждението!

В консуматорската култура мнозина хора са възпитани точно така: пръст да не мръдват, без да им се плати. Това води до безсърещни отношения, руши спойката на обществото, противоречи на човешките ин-

стинкти за безкористна помощ на себеподобните.

Творческите изяви, включително в такива „обикновени“ дейности като зидането на стена или почистването на селския двор, имат безкористна мотивация. Нуждата от парично възнаграждение иде като нещо наложено от икономическата система, подкрепено от политическата и благословено от „духовната“, докато първият импулс на твореца е да задоволи чувството си за естетика, жаждата да свърши нещо с ума и ръцете си, да получи чисто нематериално признание: слава, уважение, обичта на околните или просто „да свърши работата“. Как е звучала една музикална група, например, докато е гласувала и писала песните си, мечтаейки за признание, и как се е променила, когато е превърнала признанието в пачки? В огромна част от случаите заманата на признанието с пари, мотивирането не от желание просто да се твори, а да се печели, е съсипало качеството на творческия продукт.

В същото време мотивирането със заплащане е породило такива високо хуманни, обществено полезни и градивни занаяти като наемни убиец, лихвар, сутеньор, мутра, измамник, крадец, политик.

Не е ли по-добре без тях, мотивираните, а? •

Шаркан

НЕ ГО КАЗВАМЕ НИЕ

Четвърт от печалбите на 100-те най-богати може да ликвидира бедността

Миналогодишните печалби на стотите най-богати хора в света ще стигнат за ликвидиранието на бедността в света, съобщава нов доклад. Огромната сума пари, изтекла към върха на световната финансова хранителна верига ще стигне за ликвидиранието на най-тежката бедност не веднъж, а четири пъти.

Лавинообразното увеличаване на огромното богатство и неравенство, за което свидетелстват тези цифри, утежнява и възпрепятства възможностите на света да се справи с бедността – преупреждава международната група за хуманитарна помощ Оксфам Интернешънъл в нов анализ, публикуван преди откритието на Световния икономически форум в Давос в края на януари.

Според доклада, озаглавен „Цената на неравенството: как крайностите в богатството и доходите вредят на всички ни“, чистите печалби, възлизащи на 240 милиарда долара през 2012 г., на стотите най-богати милиардери в света, ще стигнат не веднъж, не триж, ами четири и повече пъти за премахването на крайната бедност.

При публикуването на доклада Оксфам призовава световните „ръководители“ да обуздаят гнешните крайности в доходите и да се ангажират за връщането на нивата на неравенството поне на тези от началото на 1990-те години.

„Концентрацията на ресурсите в ръцете на горния един процент потиска икономическата дейност и затруднява живота на всички останали – особено на хората в дъното на икономическата стълбичка – заявява Джереми Хобс, изпълнителен директор на Оксфам. – Не можем повече да се заблуждаваме, че забогатяването на малцина неминуемо ще облагодетелства мнозинството – твърде често сме свидетели точно на обратното. В един свят, в който дори основните блага като земята и водата стават все по-оскъдни, не можем да си позволим да съсредоточаваме активите в ръцете на шепата хора и да оставяме мнозинството да се боричка за остатъците“.

Барбара Стокинг, генерален директор на Оксфам, допълва, че крайното неравенство в света води до „икономическа неефективност, по-

„Обикновено няма да чуете от нас да говорим за богатството. Днес обаче съотношението между богати и бедни е станало толкова неуправляемо, че една от пречките за премахването на крайната бедност вече е крайното богатство.“

Бен Филип Оксфам

литическа корозия, социално разделение и екологично унищожение“. Оксфам призовава за „нов глобален договор“, който ще стабилизира икономическите системи на света и ще върне равенството по начин, ползотворен за цялото човечество.

„От данъчните убежища до слабите закони за защита на заетостта, богатите печелят от една световна икономическа система, нарочно нагласена в тяхна полза. Време е нашите ръководители да реформират системата така, че тя да работи в интерес на цялото човечество, вместо на един световен елит“.

Според групата само затварянето на данъчните убежища, в които се съхраняват цели 32 трилиона долара – или една трета от цялото богатство на света – може да повиши данъчните постъпления със 189 милиарда долара. Освен затварянето на данъчните убежища, Оксфам предвижда следните елементи на „новия глобален договор“:

- обръщане на тенденцията към по-регресивни (т. е. по-ниски за по-високите доходи – б. прев.) форми на данъчно облагане

- глобална минимална корпоративна данъчна ставка
 - мерки за увеличаване на заплатите, пропорционално на печалбите за капитала
 - увеличени инвестиции в безплатни публични услуги и защитни социални мрежи.
- В доклада на групата пише, че доходите на най-богатия процент от света са се увеличили с 60% през последните 20 години, като последната финансова криза даже е ускорила, вместо да забави този процес.

„Понякога говорим за „нямащи“ и „имащи“, а сега вече говорим за „имащите много“. [...] Ние сме агенция за борба с бедността. Тя е нашата основна задача, работим с най-бедните хора по света. Обикновено няма да чуем от нас да говорим за богатството. Днес обаче съотношението между богати и бедни е станало толкова неуправляемо, че една от пречките за премахването на крайната бедност вече е крайното богатство“, казва Бен Филипс, директор по кампаниите в Оксфам, пред Ал Джазира.

Джон Куийли
Комън Дриймс

www.commondreams.org
Превод: А. Ванчев

УРОЦИТЕ НА ИСПАНСКАТА РЕВОЛЮЦИЯ

CNT и кризата на правителството на Ларго Кабалеро

» » продължава от миналия брой

В една статия върху същия сюжет, Хуан Лопец, бивш министър на търговията от CNT, твърди, че колаборационизмът на CNT изобщо не предизвиква разпад в Конфедерацията, даже напротив: „Нашето влияние върху работниците е решаващо. Чувството за конфедерална дисциплина се разви невероятно и моралното и органично единство на CNT не е достигнато от никоя организация и партия.“

Да преценяваш една организация по нейната „дисциплина и органично единство“ е опасно, ненужно и неубедително. Всички политици и синдикални ръководители мечтаят за дисциплината на масите. Ръководителите на CNT не правят изключение. За да не кажат, че не сме разбрали Хуан Лопец, ще цитираме една друга негова статия, публикувана месец по-късно:

„Всеки трябва да бъде готов да следва твърдо линията на вътрешна дисциплина в нашето движение. В този период на война и на бързи трансформации, за анархистическото движение е необходимо едно истински единно командване. Тоест, един единствен глас и фронт. Локалните проблеми, регионалните кризи, всичко трябва да бъде реша-

вано с пряката намеса на върховните органи на нашето движение. Всяка противоречаща позиция трябва да бъде отхвърлена и понеже сме единни в един единствен идеал, ние трябва да защитаваме един единствен интерес“.

Хуан Лопец не беше единственият, който предлага и желае централизиран контрол на CNT. Няколко месеца по-късно, на 28 март 1937 г., националният Комитет свиква цялата конфедерална и анархистическа преса на пресконференция, която се провежда в седището на CNT-FAI в Барселона. Главната ѝ цел е подчиняването на всички анархистички вестници на директивите на националния Комитет. Всяко несъгласие трябва да бъде потиснато – например свободата на критика от страна на няколко периодични издания, които са си присвоили ролята на пазители на принципите и сочат слабостите на Комитетите и министрите. Резултатът от тази конференция е най-ефикасният отговор на неоснователните илюзии на вярващите в една химерична конфедерална дисциплина. Макар че пресконференцията е благоприятна за по-голямата част от изложените проекти, предложението анархистическата преса да се превърне в говорител на

Комитетите е прието само с един глас в повече – фалшива победа, ако считаме, че в края на конференцията малцинството потвърждава решението си да игнорира вота.

CNT като движение не приема политиката на сътрудничество и централизма по същия начин, както другите работнически организации, просто защото ръководителите в по-голямата си част не са в състояние да наложат своите решения на хората от базата. Бързината с която те мобилизират своите сили в Барселона по време на Майските дни и трудностите, които имат „влиятелните активисти“ да ги убедят да напуснат барикадите, е неоспоримото доказателство. Не може обаче да се отрече фактът, че отстъплението, което им е наложено през Майските дни, е последвано от забележителна демобилизация сред работниците революционери. Организираните въоръжени атаки против колективите в Арагона, скъпите и безполезни военни кампании, водени единствено поради политически причини, сериозната липса на хранителни продукти и суровини, растящият брой на безвълци, дължащ се на окупацията на градове и села от Франко, нанасят тежки поражения на бойния дух.

Вярно е, че през този период CNT не е в правителството и някои апологети на сътрудничеството твърдят, че атаките срещу работниците след Майските дни не биха могли да се осъществят, ако министрите на CNT са били още в правителството на Негрин. Ние обаче сме убедени, че да се поддържа такава теза, означава да си затваряме очите за действителността. Това значи да се пренебрегва важният факт, че правителството на Кабалеро удържа поне една победа в своя актив: то възстанови авторитета на властта, която не съществуваше през първите два месеца на борбата.

В тази си работа Кабалеро е решително подпомогнат от „влиятелните членове“ на CNT-FAI в неговия кабинет и от нарастващата бюрокрализация във всички сектори на обществената живот, в които сенетистите и фаустите играят важна роля. Провокациите през Майските дни се осъществяват въпреки присъствието на четири министри на CNT в правителството – подобни актове против работниците революционери се извършват и във Валенсия, независимо от това дали CNT присъства, или отсъства от правителството. Федерика Монсени го подчертава накратко:

„В политиката, ние (CNT-FAI) бяхме абсолютно наивни“.

ФАИ и политическата борба

Този анализ е опит да се извлекат уроци от Испанската революция. Затова поради очевидни причини не се занимаваме с последните 18 месеца така детайлно, както с първата година на борбата. От юли 1937 година нататък Държавата и нейните институции набират сили; въоръжената борба срещу Франко, контролирана вече от правителството и професионалните военни, се превръща във война с фронтове и не може да завърши с победа (всички фронтове на север отстъпват, а Югът и Малага са изгубени); работническите организации са раздирани от междуличностни борби и от нарастващата централизация. Възхваляването „Единство“ става синоним на сяло приемане от работниците на инструкциите от „горните институции“, било на държавата, било на собствените им организации.

UGT е разкъсвана от политическите борби между сталинистите и десните и левите фракции на социалистическата партия, които си

» » продължава на страница 10

НИКОЙ НЕ Е ЗАБРАВЕН

Документален очерк за анархиста Манол Васев

„БОЛШЕВИЗМЪТ СЕ РОДИ В МЕРЗОСТ, ЖИВЯ В ПРЕСТЪПЛЕНИЕ И ЩЕ УМРЕ С ЛЪЖА НА УСТАТА!“

След Деветосептемврийския преврат през 1944 г., извършен от Отечествения фронт – болшевишко-фашизоидна коалиция с основни партньори БРП (к.) и профашисткия политически кръг „Звено“, – развихрените репреси срещу всички що-годе свободолюбиво мислещи люде и най-вече анархистите не само че не спират, а набират феноменална скорост и размери. Всеизвестен е историческият факт как безскрупулно, издевателски са арестувани **всички 97 делегати** на провеждащата се на 10 март 1945 г. Национална конференция на **ФАКБ** в софийското предградие Княжево, **като в зулума участват и специални агенти на съветското НКВД!**

Между арестуваните и впоследствие освободени анархисти е и **харизматичният анархистки народен трибун Манол Васев**, макар че неговото авторитетно собствено и фамилно име всъщност е **Йордан Сотиров** и е **роден в град Кюстендил през 1898 г.** Неговата бурна анархосиндикална дейност в Кюстендилския регион приключва, когато при поредната стачка на кюстендилските тютюноработници и поредните ожесточени сблъсъци с бюрократите на реда – войска и полиция – **Йордан Сотиров** тежко ранява някакъв разбесуван се фатмак, поради което му се налага веднага да хване пътя на безпамятната нелегалност,

пристигайки тайно през месец март 1922 г. да поминува в град Хасково, легитимирайки се по името **Манол Васев**, както навремето се казвал някакъв отдавна починал българин от Беломорска Тракия. Още с идването си в югоизточната, тютюноработническа паланка бунтовно нахъсаният анархоконспиратор лансира идеята пред хасковските си съидейници час по-скоро **да се установи пряка връзка с четническия войвода Митьо Ганев, който идейно възприема анархизма от превърналия се още приживе в легенда поради своята невъобразима смелост хасковски анархист и страховит ексаджия Жеко Гергинов**, когато заедно били започнати няколко месеца през 1922 г. в една и съща килия в Хасковския затвор (Н. Дончева. Анархизмът в Хасково. Известия на държавните архиви, брой 72, с. 261, 262). В онзи момент самият Манол Васев бил склонен също да прибегне към **ексаджийски акции** – тоест насилствено да се експропрират парични средства от по-богати търговци и лихвари, за да се закупят оръжия и да се подпомагат бедстващи работнически и селски семейства... На 25 март 1923 г. обаче изневиделица избухват **кръвните Ямболски събития**, когато дръжбаш-

ката власт съвсем безпричинно разстрелва свикания на градския площад в Ямбол от анархистите общоградски митинг против **безогледно ланширанското решение на министър-председателя Стамболийски да се изземе насилствено оръжието, останало у населението по време на гвете Балкански касапници и Първата световна скотобойна. Загиват двайсетина митингувачи и стотици са ранени. Арестуваните 26 анархисти без съд и присъда на 26 и 27 март 1923 г. са екзекутирани в казармите на 4-ти конен полк по заповед на министъра на войната Константин Муравиев – племенник на политическия фанфарон Александър Стамболийски.** По повод кървавата вакханалия, спретната от дръжбашкото правителство, Манол Васев съставя и разпространява позив из цялата страна, в който между другото се призовава: **„Кръвта на падналите борци за свобода и човешки права няма безследно да засъхне! Тая невинна, народна кръв ни зове на справедливо и подобаващо възмездие! За безграничната наша горест ние ще си го върнем скъпо и прескъпо! За кървавата река от наша кръв – реки от кръв ще пролеем! Всяка паднала наша жертва с мърша-**

та на десетина казионни камули ще изкупим! Бъдете на пост другари! Горے главите и гответе се за кървава разплата! Нека скъпо и прескъпо продадем живота си в чутовната бран с казионните изверги!“ (Н. Дончева. Анархизмът в Хасково. Известия на държавните архиви, брой 72, с. 261). Само извънредно тежкото заболяване на Манол Васев от плевропневмония му попречва да участва дейно в подготовката за взривяването на Правителствената сграда в София, по времето, когато там се провеждали заседанията на Министерския съвет, начело с дръжбашкия лидер Александър Стамболийски – един наистина грандиозен атентат, организиран с перфектно хладнокръвие и професионализъм от групи двамата легендарни анархисти Васил Икономов и Георги Шейтанов. Терористичното супермероприятие обаче е осуетено от военния преврат на 9 юни 1923 година (ДА Хасково, ф. 1057). Колкото и да е парадоксално, все още болният Манол Васев и Митьо Ганев се срещат за първи път в хасковската местност Чил гере рано сутринта на 9 юни, точно когато вече е извършен Деветоюнският преврат. Там двамата бунтари решават съвместно да организи-

» » » продължава на страница 11

УРОЦИТЕ НА ИСПАНСКАТА РЕВОЛЮЦИЯ

CNT и кризата на правителството на Ларго Кабалеро

» » » продължава от страница 9

оспорват контрола. CNT затъва в тресавище от компромиси. Комитетите и синдикалната бюрокрация в икономическите Съвети, във военното командване, в силите за сигурност, в общините и всички други държавни институции са се откъснали напълно от революционните стремежи на масите и в името на „единството и победата над Франко“ изоставят един по един принципите и революционните завоевания на работниците. Както вече казахме, Майските дни в Барселона могат да се превърнат в сигнал за спиране на разпада, но действително на ръководителите затвърждават поражението на революцията.

Сякаш за да отбележи това поражение, във Валенсия в началото на юли 1937 г. се провежда пленум на FAI, на който се предлага реорганизация, целяща увеличаването на членовете и засилване на влиянието ѝ. Още с първите изказвания обаче става ясно, че тази реорганизация на FAI не е опит за защита на революцията, а за резервиране на права върху остатъците ѝ, защото заради „нуждите на войната“ вече е направено всичко възможно тя да бъде обезсилена.

В циркулярно писмо, разпространено от полуостровния Комитет на FAI през октомври 1936 г., участието на анархисти в „официалните органи“ се оправдава пог претекст, че... ситуацията го изисквала. Комитетът се спира върху бъдещата роля на CNT, която щяла да бъде задължена да си сътрудничи с всички сектори на „антифашисткия блок“ при икономическото възстановяване на страната, защото последното не можело да се осъществи от един единствен сектор на общността и изисквало единен „организъм, в който ще бъдат концентрирани общите интереси“ в индустрията и в земеделието. Тази теза се оправдава с претекста, че „ако ние провокираме несъгласие с икономическия план и поперчим на усилията да се осъществи възстановяването, ще създадем хаос (бел. прев.: Какъв ужас! Господ създаде света от хаоса, а ние не сме могли). Поради тези причини и принуждавани от бъдещите събития, ние трябва да предвидим в някои случаи изчезване на синдикатите във вида, в който са понастоящем, а в други – сливане на нашата бойна организация с други подобни, които принадлежат към други тенденции“.

Скритата идея в плана на FAI вече става ясна. Идеите на нейните застъпници накратко са:

Понеже синдикатите се интересуват изключително от икономическите проблеми и ще могат да влияят само върху присъщите им дейности, е необходимо да има външна сила, която да ръководи икономическия механизъм към „стремленията на човечеството“. Тази външна сила е Специфичната организация. Егвали е нужно да добавяме, че именно FAI счита себе си за идеалния избор. Това е първата крачка към трансформацията ѝ в политическа партия. Втората стъпка е промяната във формата и функционирането на организацията. FAI, основана през 1927 г. на конференция във Валенсия, има за своя организационна основа „групите по интереси (афинитет)“. Те са обединени в локални – провинциални и регионални – федерации. Съюзът на всички федерации, включително португалската, образува Федерацията на анархистите от Иберийския полуостров, представлявана от полуостровния (Иберийски) Комитет.

На пленума на регионалните Комитети във Валенсия през юли 1937 г. се заявява: „Групата по интереси в те-

чение на повече от половин век е най-ефикасният орган за пропаганда, контакти и анархистическа дейност. С новата организационна форма органичната мисия на групата по интереси се анулира. Пленумът има намерение да уважи съществуването на групите по интереси, но поради решенията, взети от Федерацията на анархистите от Иберийския п-в, те не могат да имат повече органично участие като такива“.

Новите организационни основи на FAI трябва да бъдат географските групи по квартали и области, обединени в локални, провинциални и регионални федерации. Регионалните образуват FAI. Молби-

те за приемане се проучват от комисия, излъчена от всяка група в областта и в кварталата и от всяка локална федерация. При тези критерии на реорганизация, приемането с пълни права се дава:

а) на досегашните членове на FAI;

б) и на хората, принадлежащи към синдикатите, културните и други организации, симпатизиращи на анархизма отпреди 1 януари 1936 г.

Другите, които не отговарят на тези условия, но имат удовлетворителен препоръки, се приемат условно, но нямат правомощия да вземат организационни решения през първите шест месеца. •

(следва)

НИКОЙ НЕ Е ЗАБРАВЕН

Документален очерк за анархиста Манол Васев

» » продължава от страница 10

рат и координират въоръжената съпротива срещу „деспотичния, демагогски, кървав, корумпиран дръжбашки режим“. В следващите месеци Манол Васев и анархистите Ангел Вълчанов, Иван Василев, Точо Георгиев, Делчо Братанов и присъединеният се към тях болшевик Асен Митев осъществяват няколко извънредно сполучливи кражби на оръжие от казармите на хасковския Десети рогопски полк - десетина карабини „Манлихер“, две гузични револвери „Парабелум“, петнадесетина сандъка куршуми, бухалки и огривки, дори и една картучница, оказала се обаче дефектна – целия този боен арсенал връчват на митюганевите харамии, които буквално въоръжени до зъби избвършват няколко шеметни, възмездителни акции заради злодейското убийство без съд и присъда на анархиста Жеко Гергинов в килията му в Хасковския затвор на 3 март 1924 г. Отвличат най-просперирация за онова време хасковски митюганетърговец Смочевски, превземат общините в селата Момково и Попово, блокират шосето между село Малко Градище и Ивайловград, където пленяват, обезоръжават и пускат по живо, по здраво един капитан и десетина войници в за-

мяна на освобождаването на политзатворниците от Хасковския затвор. Два дни по-късно Манол Васев, Асен Митев и митюганевият четник Атанас Георгиев (Дъвката) след едновременно дебнене разстрелват тримата подофицери от Хасковския гарнизон – преки убийци на Жеко Гергинов... В края на месец декември 1924 г. оглавяваната от Манол Васев Хасковска анархистка организация екипира и въоръжава група от седем души – Манол Васев, Точо Георгиев, Делчо Братанов, Иван Василев, Пенчо Мазнев, Ангел Вълчанов и Панайот Манахолов – със задача да формира и подготви групи от привърженици по селата, които да изпълняват яташки функции или да се присъединят към политическата чета „Христо Ботев“ с войводи анархистът Митю Ганев и болшевикът Рагу Делчев. Така за няколко месеца из повечето села на Хасковски окръг се създават десетки яташки структури, които да подпомагат четниците. В първите дни на 1925 г. Хасковската анархистка организация по настояване на Манол Васев насрочва окръжна конференция на анархистите в град Хасково, която се провежда в къщата на Ангел Вълчанов. Присъстват 36 делегати и се обсъжда евентуалното включване на хасковските анархисти

в политическата чета „Христо Ботев“, но внезапно на конференцията като гръм от ясно небе се натрива политическият ръководител на четническото движение в България по линия на ЦК на БКП Добри Терпешев и ни в клин, ни в ръкав изтърсва, че подавяващото мнозинство от ръководството на Компартията не желае никакво анархистко участие в четите, поради което и Окръжният комитет на БКП - Хасково взема олигофренското решение двамата „най-отявлени“ анархисти в политическата чета „Христо Ботев“ – братята Данчо и Жоро Гацеви – да бъдат убити, защото системно идеино разлагали войводата Митю Ганев и лично нему преданите четници – около десетина анархизирани харамии, невъзприемащи йезуитската, болшевишка фатмащина. Терпешев обаче заявил, че с неустово голям зор успял да отмени смъртната присъда, издана от хасковските болшевишки диванета спрямо двамата братя-анархисти, но те трябвало тогочас да бъдат прехвърлени през Турция за СССР, което и станало начаса и където малко по-късно били екзекутирани от болшевишките джелати (Н. Дончева. Анархизмът в Хасково. Известия на държавните архиви, брой 72, с. 262 - 263). В началото на месец юни 1925 г.

всички четници от политическата чета „Христо Ботев“, освен анархистите, емигрирали в Сръбско-хърватско-словенското кралство, в Кралство Гърция и в Меката на световния марксизъм-ленинизъм – болшевицираната Съветска Русия. Така лелеяната мечта на Манол Васев за подавяващо участие на анархистите в политическата чета „Христо Ботев“ се превръща в мираж. Все пак той не губи надежда, че петнадесетина анархисти от Хасковския регион ще могат да постъпят в Митю Ганевата чета, състояща се от деветима опитни бойци – отявлени анархисти, които категорично отказали да емигрират, особено за Съветска Русия, пустосвана от Митю Ганев като „държавата-гранголик за харамийското свободолобие“ и така може би все пак ще съумеят благополучно да сформират в България абсолютно самостоятелна анархистка, въоръжена групировка, която решително да се противопостави на фашизоидните, деветоюнски превратджии. Уви! Нагвечер на 23 юни 1925 г. на една от централните хасковски улици лично Манол Васев имал неимоверното нещастие да стане неволен свидетел на злоещото шествие с отрязаните и набучени връз щикове бунтарски глави на Митю Ганев и неговите четни-

ци, победоносно разнасяни от главорезите на 10-та пехотна дружина и 6-ти конен полк на Хасковския гарнизон. По същото време след атентата на 16 април 1925 г. в катедралата „Света Неделя“, инспириран от Съветското спец-учреждение Коминтерна, в Царство България се развихря отново тотално-истеричен дръжавен терор, жертва на който стават и българските анархисти, които нямат нищо общо с покушението, спретнато от Военната организация на ЦК на БКП, нищожна пионка в ръцете на съветската политическа полиция ОГПУ. Без съд и присъда са избити стотици анархисти: Георги Шейтанов, Васил Икономов, Рачо Каранов, Станчо Парасков, Мариола Сиракова, Иван Николов, Моско Рашев, Паню Драгнев, Коста Казанджиев, Марин Прапинов, Христо Рожев, Пеню Велев, Димитър Матров, Христо Кьосев, Иван Топалов, Георги Пъргов, Денчо Палазов, Димо Петранов, Марю Райчев, Стефан Мутафов, Георги Пушкаров, Никола Веселинов, Михаил Михайлов, Асен Караджов, Еню Михайлов, Асен Пазов, Петър Лингорски и още стотици известни и неизвестни безкористни радетели на безвластническите идеи. •

МАКАР
(слегва)

КАПУТАЛИСТИЧНИ ВИДЕНИЯ

Годината, в която се разпадна Америка

Започва 2017 г. (сто години след Руската революция). САЩ се управляват от кланове. Първите от тях са основани от местните полицейски сили.

Войната срещу престъпността, начената от консервативните в края на двадесети век, и тази на Буш и Обама срещу тероризма през първото десетилетие на XXI век, милитаризират полицията и я правят неконтролируема.

С разпада на обществото полицейските началства се превръщат във вождове на банди. Щатската полиция се разлага и офицерите от армията се включват в полицейските формирования на местните общини. Новостздадените „племена“ се разрастват и включват в себе си приятелите и роднините на полицаите.

Доларът престава да бъде резервна валута през 2012 г. – в момента, когато засилващата се икономическа депресия изсянява на кредиторите на Вашингтон, че размерът на федералния бюджетен дефицит е твърде голям, за да бъде финансиран по друг начин, освен с печатане на пари.

Крахът на долара причинява взрив в цените на вноса. Американците вече не могат да си позволят вносни стоки, а корпорациите, които произвеждат в офшорните зони стоки за пазара в САЩ, фалират, като

по този начин допълнително намаляват данъчните постъпления на федералното правителство.

За да изплаща заемите, то е принудено да печата пари и цените на вътрешния пазар растат стремително. Пред заплахата от хиперинфлация Вашингтон елиминира програмите за здравеопазване и социално осигуряване, а след това конфискува и останките от частните пенсионни фондове. Тези мерки позволяват едновременно отсрочка, но след като не оставя нищо за конфискуване, печатането на пари и хиперинфлацията се възобновяват с нова сила.

Снабдяването на населението с храни се прекратява, когато правителството започва да се бори с хиперинфлацията чрез фиксиране на цените и забрана на заплащането на стоки и услуги с друго, освен с хартиена щатска валута. Никой не иска да заменя все по-скъпо струващите стоки срещу евтина хартия и стоките изчезват от рафтовете.

Вашингтон следва примера на Ленин от периода на военния комунизъм. Правителството изпраща войски, за да конфискуват всякакви стоки за раздаване на гражданите. Тази мярка работи, докато в складовете все още има запаси, тъй като производството е замразено. Повечето от конфискува-

ните стоки стават собственост на заграбилите ги военни банди. Стоките се появяват отново на пазара под закрилата на местни царчета, като търговията се извършва чрез бартер или със златни, сребърни и медни монети.

Други кланове се организират около семейства и лица, притежаващи хранителни запаси, благородни метали, оръжия и боеприпаси. Между тях се създават нестабилни съюзи, които балансират разликите в силите на съперническите си кланове. Предателствата бързо превръщат лоялността в необходимо условие за оцеляване.

Масовото производство на храни и други стоки изчезва, тъй като местните полиции облагат с данъци всички стоки, преминаващи през тяхната територия. Вашингтон конфискува оборудването за производство на нефт и бензин, но повечето от държавните нефтопродукти се изразходват за заплащане на безопасното придвижване по територията на клановете.

По-голямата част от войските от заморските военни бази са изоставени на произвола на съдбата. Веднага след като техните ресурси се изчерпват, изоставените войници се съзвяват с онези, срещу които доскоро са воювали.

Вашингтон все по-трудно съхранява силата и влиянието си. Федералното правителство губи контрол над страната и все по-трудно се снабдява със стоки от чужбина като данък от хората, които застрашава с ядрения си арсенал. Постепенно останалите ядрени сили осъзнават, че единствената мишена в Америка е Вашингтон. Най-умните осъзнават това и изоставят старата столица.

Когато Римската империя се е появила на света, нейната валута е била от злато и сребро. Рим е бил добре организиран, неговите институции са били ефикасни и са могли да снабдяват армиите си по бойните полета, така че военните му кампании са могли да продължават безкрайно.

Когато експанзията „принуждава“ Америка да създаде своя империя в чужбина, това съвпада с времето на деиндустриализация и износ на производствените мощности там, където живеят евтино заплащаните туземни производители, което разрушава данъчната основа на държавата. Това води до огромни бюджетен и търговски дефицит, спад в покупателната способност на книжната валута и до зависимост от чуждестранните кредитори и марионетки.

Римската империя просъществува няколко века. Американската империя рухва за децата си. Разложението в Рим дава сила на враговете му и Западната империя престава да съществува. Колапсът на Америка става тогава, когато правителството престава да представлява народа и се превръща в инструмент на частната олигархия. Вземат се решения с оглед получаване на краткосрочни печалби за една шепя хора с цената на налагане на огромно данъчно бреме върху мнозинството. Правителството се срива под тежестта на своите дългове.

Така, през 2017 година, ерата на глобализацията приключва и животът в Щатите се преобразява на местна почва. •

Пол Крейг РОБЪРТС

Бележка на преводача:
Авторът е виден републиканец, бивш зам. министър на финансите на САЩ в администрацията на Роналд Рейгън, баща на „рейгънотомиката“, кавалер на Ордена на почетния легион, старши научен сътрудник в Хувърския Институт, разполагащ с постоянна колонка във в. „Вашингтон Пост“.
Ако причините за краха на американската империя бяха посочените от мистър Робъртс в предпоследния абзац на горната негова „фентъзи“, тя трябваше да се срути още преди сто години...

ЗАЩО ВОЕННИ ИЗБИВАТ СЕМЕЙСТВАТА СИ?

Тепавичаров, защо не изби мутрите?

Фирми за събиране на дългове са виновни за четворното убийство в Пловдив, при което откачил от стрес и притеснение баща разстреля семейството си... Този факт беше споменат от някои малки сайтове в интернет и само намекнат в репортажите за „кървавата драма“ на масовите медии. Семейството имало дългове, 200 хиляди лева и толкоз, нормално е да си изтрепеш децата и да се самоубиеш – така се, как ще дължиш пари на свещените банки и монополисти и ще искаш да живееш?

Дали обаче подайгъзниците и подайгъзничките в редакциите на вестници и телевизии знаят, че 200 хиляди лева е средната сума, която се дължи по един обикновен употечен кредит и подобен дълг имат стотици хиляди хора в днешно време?

Дейността на фирмите за събиране на дългове и Частните съдебни изпълнители беше узаконена от Държавата и от нея се ползват банки, топлофикации, мобилни оператори и подобни. Тези фирми и съдебните изпълнители са ударен отряд за терор срещу обик-

новените хора в България. Ако някой мисли, че обект на заповори и изземвания са кредитните милионери на Прехода, нещо се е объркало. Последните събития показват, че мутренските „колекторски“ фирми, могат да бъдат наречени спокойно и „Ескадрони на смъртта“.

Защо бе, Тепавичаров? Не ми го побира главата. Вярно е, че като общество сме в упадък, но толкова ли сме пречупени, че да стигнем до там да си избиваме децата, вместо да вдигнем ръка срещу насилниците? Защо ти, сержант Тепавичаров, не си взе пистолета с приготвен втори пълнител, не отиде в офиса на гзните криминални отренки и не ги подкара, така, както си седят разплутти по столовете – право в главите, презаредяш и ако някоя свиня още мърда – повтаряш. Защо? Щяха да те осъдят, да те пльоят скапаните журналисти, но ти щеше да си постъпил като смел и свободен човек.

Мутри, вие сте най-ниското ниво от пирамидата на властта и вашата функция е да сте изпълнители и слуги на Олигархията, срещу процент

от награвеното. Знайте обаче, че чувството за безнаказаност и недосегаемост, което имате е измамно. Когато стрелките се съберат върху дванадесет, ще си платите за всички гадости, които сте причинили на хората, и за всички „самоубили“ се.

Най-виновни от всички за това положение са политиките и полицията. Нито една партия не е повдигала въпроса за забрана на дейността на частните съдебни изпълнители и „събирачи на вземания“. Напротив, политиките са тези, които регламентират и защитават рекета. Големите борци с престъпността от МВР се занимават да кръщават с идиотски имена операции срещу треторазредни гангстерчета, докато криминалните „герои на Прехода“ тормозят беззащитните.

Ако някой „не знае“ истинското положение на нещата, може да си го представи – гробчетата на душиците Ангел и Илия Тепавичарови, там някъде в Пловдив, извън гробището... Това е България! Дотук ни докараха, докато „броим време“.

Веселин Николов

ВЕЧЕ И В КНИЖАРНИЦА „НИСИМ“

Анархистка литература можете да намерите вече и в книжарница „Нисим“ на бул. Васил Левски 59 в София на обявените в каталога цени.

ПОЛЕЗНИ КНИГИ НА НИСКИ ЦЕНИ

КНИГИ:		
1. Основи на безвластието – Г. Хаджиев	3 лв	
2. Национално освобождение и безвластие – Г. Хаджиев	3 лв	
3. Вчерашни, днешни и утрешни проблеми – Г. Хаджиев	3 лв	
4. История на безвластническото движение в България – Г. Хаджиев	3 лв	
5. Моя път (спомени в два тома) – Г. Хаджиев	2x3 лв	
6. Феноменът Махно – П. Аршинов	3 лв	
7. Заблужденията на марксизма – Пиер Рамю	3 лв	
8. Събитието на века – анархистическа Испания – Г. Левал	3 лв	
9. Взаимопомощта – фактор на еволюцията – П. Кропоткин	3 лв	
10. Краят на държавата и капитала – Г. Константинов	5 лв	
11. С думи вместо с куршуми – Г. Константинов	7 лв	
12. Възможна ли беше съпротивата срещу ДС? – Г. Константинов	5 лв	
13. Национализъм и култура – Рудолф Рокер	4 лв	
14. Национализъм и култура – Рудолф Рокер том II	7 лв	
15. Избрани страници за и от него – Михаил Бакунин	4 лв	
16. Барутни (по)мисли – Г. Константинов	7 лв	
17. Хляб и свобода – П. Кропоткин	6 лв	
18. Ставайте, робове – Г. Константинов	7 лв	
19. Досие на обект №1218 – Александър Наков	4 лв	
20. Спомени за израстването – Христо Колев ГОЛЕМИЯ	7 лв	
21. Адски калейдоскоп (в два тома) – Г. Константинов	2x7 лв	
22. Преобразуването на обществото или екоанархизмът – М. Букчин	7 лв	
23. Един проект за социална революция – ФАФ	4 лв	
24. Спомени – Стоян Цолов	7 лв	
25. Статии – Георги Божилов	10 лв	
26. Христо Ботев – Евгений Волков	7 лв	
27. Живот под черен небосвод – Георги Божилов	7 лв	
28. Напред и ако пътят води към Голгота! – Георги Константинов	7 лв	
29. Свободата, Санчо, е велико нещо! – Георги Константинов	7 лв	
30. Спомени за бъдещето – Желязко Петков	5 лв	
31. Достоен живот – Трифон Терзийски	4 лв	
32. Лични откровения – Георги Божилов	7 лв	
33. Емигрантски спомени – Георги Константинов	2x7 лв	

БРОШУРИ:		
1. Стопанисването на земята – Г. Хаджиев	2,50 лв	
2. Проблемът за организацията на анархизма – Г. Хаджиев	2,50 лв	
3. Що е анархизъм?	2,50 лв	
4. Отговор на една вярваща – С. Фор	2,50 лв	
5. За общината	2,50 лв	
6. Федерализъм и централизъм – Рудолф Рокер	2,50 лв	
7. Крахът на руския гържавен комунизъм – Рудолф Рокер	3 лв	
8. Килифарево народно въстание и килифарева чета	3 лв	

Тези книги и нови заглавия можете да купите от антикварната книжарница на пл. „Славейков“ №7. Някои от тях могат да се намерят и в книжарницата на бул. Дондуков срещу Първа английска гимназия. Същите още могат да бъдат поръчани и изпратени от **Тогор Иванов – телефон за заявки и доставки 0896 613 727.**

АНАРХОКАЛЕНДАР

- На 01.02.1931 г. в Хасково излиза брой 1 на в.блетина на земеделската анархосиндикална конфедерация „Власовден“.
- На 05.02.1894 г. в Париж е гилотиниран анархистът Огюст Ваян, хвърлил бомба по време на заседание на френския Парламент.
- На 06.02.1878 г. революционерката Вера Засулич извършва неуспешно покушение срещу генерал Трепов, началник на Охранката.
- На 07.02.1942 г. в съветския ГУЛАГ е убит българският анархист Желю Грозев Тилев.
- На 08.02.1921 г. в град Дмитров умира теоретикът на анархизма Пьотр Кропоткин.
- На 09.02.1618 г. италианецът Вивиан е осъден да бъде изгорен жив като „безвластник“.
- На 10.02.2005 г. в София след дълго боледуване умира анархосиндикалистът Никола Младенов, дългогодишен политически затворник при монархическия и большевишкия режим, участник в испанската гражданска война 1936-1939 г.
- На 11.02.1991 г. в София умира анархистът Идаки Христов, концлагерист от Богданов дол и Белене.
- На 13.02.1893 г. в село Бобошево е роден анархистът Александър Сапунджиев, деец на ФАБ, редактор и публицист.
- На 14.02.1894 г. в Ямбол е роден анархистът Георги Василев Шейтанов, поет и публицист.
- На 15.02.1907 г. в София под редакцията на Михаил Герджиков излиза брой 1 на анархистическия вестник „Свободно общество“.
- На 16.02.1844 г. в Лондон е роден анархистът Джеймс Гийом, деец на Първия Интернационал, историк.
- На 16.02.1901 г. в Хасково е роден анархистът Делчо Василев Демирев, писател, поет и публицист.
- На 19.02.1873 г. край София е обесен Васил Левски.
- На 18.02.1924 г. на улица „Доростол“ в София, след седемчасово сражение с полицията, загибват анархистите Георги Лазаров Георгиев и Иван Димитров Минчев.
- На 20.02.1931 г. във Франция умира анархистът Димитър Бълхов, организатор на Килифаревската анархистка чета (1923-1925).
- На 21.02.1974 г. умира писателят и поет Лалчо Маринов (Ламар), поет, хуморист и сътрудник на анархистки издания.
- На 23.02.1924 г. в София, под редакцията на Кирил Радев, излиза брой 1 на анархистическия вестник „Зов“.

Помощи за „Свободна мисъл“

1. Читател	10 лв
2. Георги Константинов, София	100 лв
3. Екатерина Йосифова, София	20 лв
4. Никола Александров, Мангра	10 лв
5. Александър Наков, Перник	10 лв
6. Тогор Иванов, София	20 лв
7. Група читатели от София	300 лв

БАНКОВА СМЕТКА В ЛЕВА (IBAN):

BG86 UBBS 8261 1010 0473 10

Т Б ОББ АД, КЛОН ПЕРНИК
ФАБ БЛАГОДАРИ ЗА ОКАЗАНАТА ПОДКРЕПА!

Вестник „Свободна мисъл“ не печели от реклами или обяви и не е спонсориран от никакви патриотични бизнесмени и затова не изплаща хонорари. Редакцията приема материали, написани грамотно на стандартни машинописни страници – 30 реда на страница, 55 знака на ред или набрани на компютър. Всеки автор носи отговорността за съобщените факти и твърдения!
Ръкописи не се рецензират и не се връщат!

сайт на ФАБ: www.anarchy.bg
сайт на „Свободна мисъл“: sm.a-bg.net
имейл на ФАБ: fab@a-bg.org

телефон за връзка с ФАБ

0896 613 727

адрес на редакцията

София, ЖК Надежда, пощенски клон 1220, пощенска кутия 59

отговорен редактор **А. Ванчев**
предпечатна подготовка **Свободна мисъл**

АБОНАМЕНТ 2013 СВОБОДНА МИСЪЛ

Драги читатели, Абонаментът за вестник „Свободна мисъл“ МОЖЕ ДА СТАВА ДО 15-ТО ЧИСЛО НА ВСЕКИ МЕСЕЦ ВЪВ ВСИЧКИ пощенски клонове на страната. За 1 година – 6,00 лв; за 6 месеца – 3,00 лв; за 3 месеца – 1,50 лв. Цена на един брой – 0,50 ст.

Каталожен номер 649

era
радиопредаване за свободен живот

era.a-bg.net

**ЕВОЛЮЦИЯ,
РЕВОЛЮЦИЯ,
АНАРХИЯ –
предаване
за свободен
живот**

Екипът поднася „малки новини“ и представя света през очите на хората, които обичат свободата си и уважават нуждите на останалите. В предаването участват активисти от различни социално ориентирани организации на български младежи – студенти, анархисти, еколози, но тези, на които разчитаме, за да бъдем интересни и уникални, са слушателите. Всеки може да се свърже с екипа на предаването чрез скайп или чрез форума, а ние се стараем да не оставим неизразена позиция по време на живото предаване. Предаването се излъчва всеки четвъртък от 20:00 часа по местното радио на безвластниците. Когато няма живо предаване, на този адрес се въртят автоматични записи. Цялото съдържание на предаването излиза предварително на сайта, а ден-два след излъчването можете да чуete запис от него.

радиопредаване за свободен живот